Стаза Православља
The Path of Orthodoxy

The Official Publication of the Serbian Orthodox Church in North and South America

Volume 49 | February 2014 | No. 02

Patriarch Irinej Appeals for Archbishop Jovan's Release

Archbishop Jovan

His Holiness Patriarch Irinej of Serbia, in his most recent epistle for Christmas, which he delivered to the public on January 3, 2014, addressed the state persecution on religious basis that is performed against and the Orthodox Ohrid Archbishopric.

In the epistle, Patriarch Irinej of Serbia sent an appeal to the authorities of R. Macedonia and to the international community:

"Honorous and blessed Christmas we wish to our imprisoned brother and concelebrant, Archbishop Jovan of Ohrid and Metropolitan of Skopje, and to the whole persecuted and suffering Orthodox Church in R. Macedonia. He is being unjustly held in prison by the authorities, and his believers are being denied the freedom of belief and conscience, only because they opted for the unity of the One, Holy, Catholic and Apostolic Church. The ethnophiletistic schism is the biggest tragedy of our Church in R. Macedonia. The schismatics, unfortunately, have submitted the unity of the Church to politics and ethnophiletism.

We appeal to the authorities of R. Macedonia to immediately and inevitably release our hierarch, brother and concelebrant Archbishop Jovan of Ohrid and Metropolitan of Skopje, and to provide the Church of God, the Ohrid Archbishopric, full rights and liberty, which belong to her according to the law.

We are also appealing to the international community, which observes the violation of the basic human and religious rights and freedoms in R. Macedonia, to undertake measures and to prevent further discrimination of a Church and a people."

3rd Annual New Gracanica and Midwest Diocese Winter Youth Retreat

"Recreate Yourself in the Image of Christ"

The Youth Department of the New Gračanica and Midwest Diocese organized the third annual Winter Youth Retreat at New Gračanica Monastery from December 26-30, 2013, entitled "Don't find yourself in whatever; recreate yourself in the image of Christ". The number of participants this year doubled to 60.

A highlight of the retreat was the welcome by His Grace Bishop Longin. A heartwarming session followed with the youth in which His Grace shared some memories from his own youth, answered their questions in a brilliant way, and touched upon the most sensitive and crucial matters of their growing up in this time and society. He encouraged them to make an effort to read the Holy Bible and other spiritual literature, for our faith is based on love and if we truly love God and our faith we need to constantly grow in knowledge of them. He urged them to keep their Serbian heritage, language and culture, but most of all to keep their Orthodox Christian faith, which leads us to salvation and makes this heritage rich and meaningful.

Knowing that the youth like to be challenged, he continued: "Badnjak and vruća rakija without awareness that God becomes man so that man may become like God – customs without our living faith, is missing the essence and preserving the form. Likewise, when we come to camp simply to have fun, though fun is fine, but without gaining any spiritual wealth that is offered, we are missing the major part." His Grace also said that we as Orthodox Christians need to be honest and not hypocrites, always ready to stand for our faith. When it comes to making major decisions in life, such as one's professional calling or choosing a spouse, his advice, illustrated by a beautiful example from the time he studied in Russia, was to start praying for these now, at their age, and God will certainly help us make the best decision for our salvation.

Answering the question what the most difficult time for the Church had been, Bishop Longin recalled the time of persecution of early Christians and the suffering of Christians under totalitarian regimes in more recent times, but he concluded that every time is difficult in its own way and that suffering does not necessarily involves shedding of blood. Equally difficult may be inner, spiritual suffering, and in our time a martyr may be a parent whose child needs to grow in this world full of temptations. Asked what his favorite Bible verse he tries to live up to is, Vladika answered that his favorite Bible writer is Saint Paul and the verse: I can do all things through Christ who strengthens me (Philippians 4:13).

The next question was about the most difficult segment of being a bishop. His Grace answered that, in his case, it was divisions among his flock, his spiritual children. However, he said that, despite all the difficulties, he always tried to be cheerful, love everybody and trust in God's help and power. Finally, each retreater had a pleasure to take blessing from

continued on p.3

Stefan Nemanja – Nine Hundred Years

On Sunday, December 2, the St Simeon Mirotochivi parish in So Chicago hosted a celebration in honor of the 900th anniversary of the birth of Stefan Nemanja, the founder of the Serbian medieval Nemanjic dynasty.

Promptly at 9:30 a.m., young girls dressed in Serbian national costumes greeted honored guests, His Grace Metropolitan Amfilohije of Montenegro and the Coastlands and His Grace Bishop Longin, with the traditional bread and salt symbolizing respect, hospitality, and friendship – "Blessed is He who comes in the name of the Lord."

The faithful filled the church and, along with many clergy from neighboring parishes, prayers were offered to God for this blessed day. Angelic responses were sung by church choir "Jovan Jovanovich Zmaj." Following a moving homily by his Grace Metropolitan Amfilohije, the faithful proceeded to the church hall where 400 guests were served a delicious Lenten lunch prepared by chef Zorka Boricic and St Simeon Circle of Serbian Sisters.

The domacini for the event, parish priest Very Rev Fr. Luka Lukic, church Vice President David Duvnjak, and Bishop Longin greeted the guests with warmth and joy at the wonderful turnout for this glorious event.

His Grace Metropolitan Amfilohije emphasized the appropriateness of being at

St Simeon Mirotochivi Church to honor the 900th anniversary of Stefan Nemanja. He spoke of Nemanja's life and accomplishments as the founder of a powerful Serbian state that would evolve into the Serbian Empire and the Serbian national church. Stefan Nemanja ruled from 1180 to 1196, when he renounced the throne and went to live as a monk in Studenica monastery, after which he retired to Mount Athos, where, together with his son Prince Rastko (St Sava) built the beautiful Serbian monastery Hilandar on the Holy Mount. He died in 1200 and was canonized in 1201 under the name Saint Simeon the Myrrh-streaming after numerous miracles following his death.

The program continued with songs by the students of St Sava Seminary, poetry recitations and songs about Serbia and Kosovo by the children of St. Simeon Mirotochivi church, and folklore perfomances by Gavrilo Princip Folklore Group and Bozur Folklore Ensemble.

His Grace Metropolitan Amfilohije was so moved by the performances that he, too, decided to participate in the program by singing a most beautiful song, "Jecam Znjela Kosovka Devojka," a lovely song about a Kosovo maiden reaping barley. His love, kindness, and warmth resonated through the audience prompting a standing ovation!

The event concluded with a spiritual blessing thanking God for the presence of St Simeon Mirotochivi in our lives for 900 years and praying that his spiritual guidance will remain for hundreds of years to come.

Nellie Balach

St. Simeon the Myrrh-Streaming

You were illumined with the image of Godly grace,
And after death you have shone with the light of your life
By issuing sweet-scented myrrh which flows from the tomb of your relics,
And sustains your people on this earth.
O, our Father Simeon, discerner of the way of God,
Pray to Christ our God that he may grant us his great mercy.

In this issue: • PA River Blessings, p. 2 • News from Nashville, p. 3 • Our View, pp. 6-7 • Serbian Section, pp. 8-12 •

THE PATH OF ORTHODOXY

THE OFFICIAL PUBLICATION OF THE SERBIAN ORTHODOX CHURCH IN NORTH AND SOUTH AMERICA

EDITORIAL STAFF

English Section Editors
V. Rev. Rade Merick, Senior Editor
530 North Fourth Street
Steubenville, OH 43952
email:radmerk@comcast.net

V. Rev. Milovan Katanic
65 South Keel Ridge Road
Hermitage, PA 16148
Phone:724-342-1198
email: frmilovan@stgeorgehermitage.org

V. Rev. Dr. Bratislav Krsic
3025 Denver Street
San Diego, CA 92117
Phone: 619-276-5827
email: FrBratso@aol.com

For address correction:
Business and Circulation Address
The Path of Orthodoxy
P. O. Box 883
Bridgeport, WV 26330
email: webmaster@serborth.org

Serbian Editor
V. Rev. Nedeljko Lunich
300 Stryker Ave
Joliet, IL 60437
email: nedlunich300@comcast.net

Contributing Editor
V. Rev. Thomas Kazich
P.O. Box 371,
Grayslake, IL 60030-0371
Phone: (847) 223-4300
email: tkazich@owc.net

Technical Editor
Vesna R. Meinert
email: vgtm@earthlink.net

Letters to the editor are welcomed and encouraged. All letters and manuscripts submitted for publication must be signed and contain the author's name and address. Please send materials through email or MS Word format.

The Path of Orthodoxy is a monthly publication with a double issue printed for the months of July and August. Subscriptions are $12.50 per year for U.S. residents and $15.00 per year (U.S. funds only) for Canadian subsribers.

EDITORIAL

OUR MINISTRY IN THE CHURCH TODAY

The beginning of another calendar year presents us with the opportunity to reflect on the life and mission of the Church in our modern society; moreover, particularly how this mission is carried out on the local parish level with all imminent opportunities and challenges.

One of the collective gatherings in the parish to reevaluate the ministries and plan for the future work of God's Church is the Annual Assembly. It is at this time of the year that God's people will gather around their parish priest and lay leaders to carry out the work they have been entrusted with by God Himself. This understanding that it is His work that we do is so essential in the life of the parish.

The Church is the Body of Christ. The Church is the foretaste and the realization of the kingdom of God. That is why the Liturgy as the central service of the Church begins with the words: "Blessed is the Kingdom of the Father and of the Son and of the Holy Spirit…" Furthermore, it is of vital importance for one's participation in the Liturgy-the common work of God's chosen people 'ordained' by the virtue of baptism to proclaim the Kingdom of God to the world, to be there on time to hear this very proclamation of the Blessed Kingdom of the Father and of the Son and the Holy Spirit.

It is therefore this participation in the Kingdom of God that is the main work of God's Church or the local parish. Moreover, it is through and in this participation that we attain the true knowledge of God that leads a person to a true freedom in proclaiming Him to the world. In other words, if we believe that we possess the true knowledge of God, then that very knowledge itself will freely lead us into the next level of parish ministry and spiritual life, and that is carrying out of the very commission of Christ our Lord: "Go therefore and make disciples of all the nations, baptizing them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, teaching them …" (Matthew 28:19). This aspect of the Church life must unequivocally be a concern of the entire local Church, but most especially those who assist the priest in the ministries of their local parish, that is the members of the parish council. If someone does not possess this understanding of the Church life, it is better to allow others who do to minister and allow time for self-improvement and growth through educational opportunities in the parish, diocese and the sacramental life of the Church. The end result of this approach to the ministries in a parish is one that facilitates her transformation and growth. All those often times legitimate concerns about budget and daily operation of the parish would be answered through and in this missionary impetus of the community.

We must be mindful among other things that there can never be a separation between ongoing administration of the parish and her liturgical life. Both aspects of the Church life on the local parish level are a part of the ongoing ministry of the Church as the living organism in route to the Kingdom of God. As such it has many historical and mundane realities to deal with, but the Church does so guided and inspired by the Holy Spirit. The administration of the parish, or as often called the business of the parish, must be managed in such a way that it supports the mission and ministries of the Church. Over the centuries the Church has survived all regimes and corporations led by many talented and well educated businessmen. But, as history teaches us, their motto was to control, subjugate and bottom line profit. These undertakings are foreign to the Orthodox Church. She is guided by the Holy Spirit and her mission is to keep, proclaim and practice the Kingdom of God on earth leading people into eschaton-the future life.

The clergy and laity working together as the freely-willed gathering of Orthodox Christians form the local community with the blessing of their local canonical bishop. The Church is constituted by the people of God.

In a vibrant Orthodox parish every member participates in the Liturgy and in reality has his or her place in the Church; the feeling of alienation is totally foreign to those members. The parish is their family that gathers every Sunday and Feast day for a Eucharistic banquet. There they get their spiritual sustenance, healing and inspiration to proclaim the risen Lord to their neighbors. Alas, this transformation can be a possession of every local parish. "For if there is first a willing mind, it is accepted according to what one has, and not according to what he does not have." (II Corinthians 8:12)

Protopresbyter Bratso Krsic

Free Prayer Book with 2014 Calendars

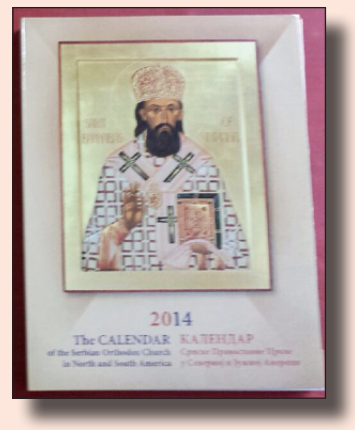

Each year the Clergy Brotherhood of the Serbian Orthodox Church in North and South Ameica, with the blessings of the Episcopal Council, prints calendars. These book size calendars are the only calendars that include information of all the Serbian Churches of North and South America and Canada in one place. This year the calendars come with a free prayer book.

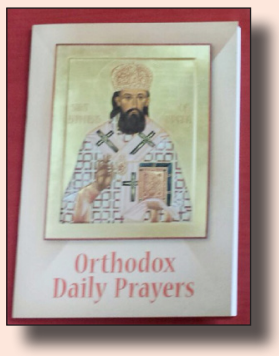

Some local businesses from our communities are also included for your convenience. God willing, starting next year the calendar will also include a brief history of the past year of each parish, giving the reader the ability to quickly look through the happenings of our church on this continent.

By purchasing this calendar you are supporting our Clergy Brotherhood: helping clergy widows, publishing costs and so on.

Calendars can be purchased at your local Serbian Orthodox Church.

The Editorial Staff of the Calendar of the Clergy Brotherhood

Theophany River Blessings in Western PA

Sharon, PA - The pan Orthodox Clergy Brotherhood of the Shenango Valley gathered for their 3rd Annual River Blessing in the heart of Sharon, PA on the eve of Theophany. Hieromonk Calinic (Berger) of the Romanian Church throws the Cross into the Shenango

Carmichaels, PA - On the Feast of Theophany, January 19,2014, parishioners and friends of St. George Serbian Orthodox Church of Carmichaels, Pennsylvania, gathered near the Masontown Bridge for the 16th Annual Monongahela River Blessing. The St. George Choir, directed by Andrea Janson, sang the responses for the riverside service. An ice cross, prepared by Sonia Janson, was placed in the river. Afterwards the group gathered at a Slava (Patronal Feast) celebration hosted by Stan and Karen Brozik at their restaurant. Each year the river blessing takes place at the time of Theophany. The celebration is in recognition of the encompassing environmental and life-changing renewal occurring due to Christ's Baptism in the Jordan by John the Baptist. In addition to the area parishioners and friends of the parish, for the first time Mother Ana and Sister Anastasia from Monastery Marcha, in Richfield, Ohio attended.

Father Rodney Torbic

VISIT US ONLINE AT

www.serborth.org

• Read the newest issue of the Path • News and Upcoming Events
• Standing Committees updates!

3rd Annual NGM Diocese Winter Youth Retreat

continued from p. 1

Bishop Longin and then they all sang to him: Mnogaja ljeta, Vladiko.

The schedule of the Retreat was very rich and dynamic and yet provided enough time for contemplation, chatting, relaxation, singing and playing. Aside from the main theme of the Retreat, there were lectures on: Why is it awesome to be Serbian Orthodox?, 24-hour prayer cycle of the Church, Does God really exist and why should I have a relationship with Him?, Sisters (KSS) in the Church, Sin and Holy Confession, Divine Liturgy and Holy Communion, Dating and finding a spouse, and Temple (body) Guardians. The lecturers were priests Radovan Jakovljević and Nikola Radovančević, Protinica Ann Krošnjar, Deacon Nikolaj Kostur and Mrs. Gordana Trbuhović. Djakonica Biljana Bojović practiced some liturgical music and traditional church and folk songs with the youth. The program included watching two very interesting and inspiring short movies: The Butterfly Circus and Most (The Bridge), as well as a panel discussion on the first two movies from the Hunger Games series. The retreaters also had a short course in self-defense, starting with the Jesus Prayer, by a world renowned martial arts teacher and devout Orthodox Christian, Mr. Thomas Frazer. They enjoyed snow tubing and many winter games on the monastery grounds, as well as the healthy and delicious lenten meals prepared with much motherly love by teta Mira Andjelković, the Diocesan KSS President, and teta Ljiljana, wholeheartedly assisted by čika Branko. Teta Mira also prepared very nice gifts for the youth on Sunday after liturgy, celebrating the Serbian Mothers' Day – Materice. In return, the youth prepared a very nice musical program for her and other mothers and sisters after the lunch.

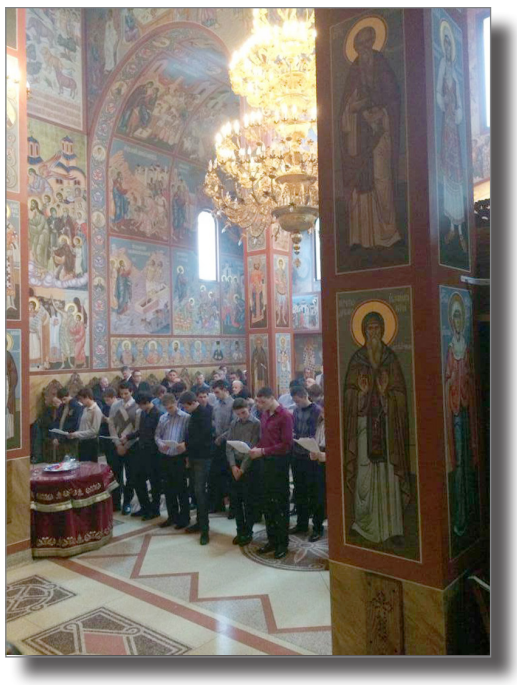

The priests who were with the retreaters all this time, as their true fathers and friends, were the beloved Dragan Petrović and monk Serafim (Baltić). The leaders of the Youth Department did not spare themselves, having so many discussions with the youth on all sorts of topics, which may be of crucial importance at their age and stage. They were assisted by other Youth Department members, including Deacon Marko Bojović, Sandra Glišić, Katarina Ivančević and Milica Vuksanović, as well as some other wonderful college students (Slobo Jevtović, Stojana Ivančević, Kosovka Sprečo, Tamara Berić, Nikola Lukić, Ana Alavanja, Milijana Delić, Aleksandar Ćoralić, Ana Mihajlović) who served as great helpers and excellent role models to the high-school students. All the residents of the Monastery, Prota Milorad, Archimandrite Toma, Hieromonk Filotej, Subdeacon Paul and Monk Simeon also contributed to joyous and prayerful atmosphere of the Retreat and loved the presence of the youth, and the youth felt the same about them. Through their prayers, donations and, most of all, their children, the parents of the retreaters were also with us. We thank them all, especially Mr. Dragan Kovačević.

In the course of five days, the youth had the opportunity to experience all services of the daily prayer cycle of the Church, including so called "Mount Athos Experience" on Saturday, when they woke up at 4 am and had a series of services, which they all participated in by reading, and endured with surprising enthusiasm and monastic fervor. A few hours of sleep afterwards were the sweetest of all sleeping at the Retreat. On Saturday evening, all retreaters had confession during the Vigil and asked each other for forgiveness, in the way we do it on the Forgiveness Sunday before the Great Lent, and repeated the same at the very end of the Retreat.

On the last day of the Retreat, they also wrote letters to themselves, on how they see themselves now and in the future. The letters will be sent to them in three years. The most emotional part was the Comedy and Poetry Night, which revealed so many talents our youth received from God. It was very emotional also at the time of picking a name of a needy family to support and help for Christmas. At the beginning of the Retreat everyone wrote his/her name on a piece of paper and on the back of it wrote a name of a needy family from his/her parish, attaching a $10 donation. The family that was randomly chosen from a box will receive a $650 gift for Christmas. The crown of the whole Retreat, as in the previous years, was the Divine Liturgy with the Holy Communion on Sunday, when all were united with God and each other. Tears in the eyes of all who were there for those few days at the end of the Retreat: retreaters, helpers, sisters from the Kolo and clergymen, are the best expression and witness how successful the Retreat was. The retreaters were saying: "There is no better way to end one year and begin the other," and for some of them, these few days were the best, most fulfilling and inspiring in their lives.

Youth Department of the NG-MW Diocese

For more information and photos, visit our Facebook page: Youth of the New Gracanica-Midwest Diocese.

Nashville Parish Welcomes Donations from Parish in St. Louis

Since the purchase and remodeling of the building in Nashville Tennessee, Saint Petka's parishioners have welcomed gifts from other church-school congregations in the Midwest. Last year we were blessed with a number of liturgical items that were donated by Ss. Peter and Paul parish in South Bend Indiana and St. Nikola's Church in Indianapolis. The most recent donations came from the parish of St. John Chrysostom in St. Louis, Missouri. Aside from liturgical items, a number of things were given from the hall of St. John's which are now greatly contributing to the development of the hosting capabilities at St. Petka's and which are going to be a great help in the process of growth of the St. Petka parish.

Among the liturgical items are a baptismal font which is already being put to use, a litya tray for the five loaves, also already used at the Badnje Vece vigil, icons of all 12 Great Feasts, a brass nafora bowl, a Communion kit for visiting the sick, a censer stand and a censer, and a large processional Cross which will play a special role in the Holy Week services, particularly on Great and Holy Friday.

Among the hall items are 14 tables which are now set in our hall and have already been put to use during Badnje Vece 2014 when over 100 people shared a Lenten supper at the hall; also several refrigerators and kitchen appliances and utilities were donated. They will find their use in the St. Petka's kitchen, which after more renovations in the spring will serve not just our community but also play a role in establishing good relations with the community around us through bake sales and other outreach projects.

We are grateful to all our brothers and sisters and wish all of God's blessings upon them.

Fr Serafim Baltic,
St. Petka Church, Nashville TN

OCMC Missions forming

Consider joining an OCMC Orthodox Mission Team in 2014. Mission Teams serve our Holy Orthodox Church's unending mission effort that all people may come to know the saving love of our Lord. Be a living witness on a Healthcare team to Tanzania or Uganda, work with youth in Albania or Moldova, or offer your talents on other OCMC Teams in 2014. Team applications and details are available online at *www.ocmc.org* or call the OCMC at 1.877.463.6787 (ext 142) for more information.

Thoughts on Stewardship

Matthew 7:15-21

15 "Watch out for false prophets. They come to you in sheep's clothing, but inwardly they are ferocious wolves. 16 By their fruit you will recognize them. Do people pick grapes from thornbushes, or figs from thistles? 17 Likewise, every good tree bears good fruit, but a bad tree bears bad fruit. 18 A good tree cannot bear bad fruit, and a bad tree cannot bear good fruit. 19 Every tree that does not bear good fruit is cut down and thrown into the fire. 20Thus, by their fruit you will recognize them. 21 "Not everyone who says to me, 'Lord, Lord,' will enter the kingdom of heaven, but only the one who does the will of my Father who is in heaven.

What Jesus focuses on is that there are trees that bear good fruit and bad fruit… people that do good works and those who do not provide of their Time, Talents and Treasures or even do bad works. They key to personal Salvation is "doing the will of the Father who is in heaven" and this is done through our Stewardship. We find many examples in the Bible where we experience Stewardship …the widow and the three mites… the good Samaritan, and others. In God's eyes, it doesn't take much but the focus is on doing - getting involved, volunteering, donating clothing, providing a meal for a homeless person, creating a care package for the military, participating in winter youth programs and supporting your Church with your financial commitment. What a wonderful opportunity to focus on our Stewardship. The key is not to wait but to start now!

Suddenly the Judge shall come, and the deeds of each shall be revealed: but with fear we cry out in the middle of the night: Holy, holy, holy are thou O God. Through the Theotokos have mercy on us.

A Plea for Pope Francis to go to Jasenovac Holocaust Memorial Site

"For the occasions past and present, when sons and daughters of the Catholic Church have sinned by action or omission against their Orthodox (Christian) brothers and sisters, may the Lord grant us the forgiveness we beg of Him." Pope John Paul II (May 4, 2001)

It is hard for me to put pen to paper to write this. Hard for me to not have my eyes swell up with tears. Auschwitz, Dachau and Jasenovac. Auschwitz and Dachau are known as infamous concentration camps from World War II. But, so much of the world has never heard of the heinous Jasenovac concentration camp in Croatia that existed during World War II. In the words of Rabbi Jozef Atijas, who lost 153 family members during the Holocaust:

"...the word Jasenovac which chills the blood and turns one's mouth to stone...is the most painful, the most shameful, the saddest and most morbid place that humankind and history can remember ever."

At Jasenovac and throughout Croatia the Nazi-allied Ustasha regime waged horrific genocidal crimes against Serbian Orthodox Christians, Jews and Roma (Gypsies) to achieve a "pure" Croatian state. What is shocking is that some Catholic clergy had actively participated in this genocide. Dr. Pal Kolsto wrote in an academic religious journal in 2011 that "In particular among Franciscans ... the Ustasha found willing executioners." Does the new pope who is honoring the name of St Francis of Assisi know this dark history for Franciscans and the Catholic Church?

Dr. Rory Yeomans in his newly published book, *Visions of Annihilation: The Ustasha Regime and the Cultural Politics of Facism 1941-1945*, comments that "relatively little has been written about this subject (the Ustasha) in the English language." I would not know about it either had I not been a naive American tourist that rented a car in Serbia and traveled to Croatia in 2006.

This trip was one of the most frightening experiences in my life. After crossing the border into Croatia drivers of cars blared their horns and flashed their lights at me. Trucks tried to run me off the road. One man even came out of his car at a red light screaming in red-faced rage. What prompted such anger? I had a car with Serbian license plates! The Croats claimed anger over the recent war in the Balkan region in the 1990's, but this hatred is tragically much deeper against Serbs.

The primary "enemy" of the Ustasha were the Serbs living within Croatia. They were hated for their ethnicity and for their Orthodox Christian faith. The exact number of victims killed by Ustasha at Jasenovac will never be known, but historians do agree that hundreds of thousands of people were brutally killed by the Ustasha regime in Croatia. According to the Jasenovac Memorial website almost a third of the known victims at Jasenovac were children. The Ustasha also established for the first time in history concentration camps only for children. These camps were run mainly by Catholic nuns.

Dr. Yeomans in his new book states, "Ustasha militias and death squads swept through the countryside, burning down whole villages and indiscriminately killing thousands of ordinary Serbs in a variety of sadistic ways. Armed with axes, knives, scythes and mallets, as well as guns, they slaughtered men, women and children, who were hacked to death, thrown alive into pits and down ravines, or locked into churches that were then set on fire."

Yeomans further says Ustasha "closed Serb Orthodox churches and cathedrals en masse and transferred their assets to the Catholic Church or the state." Some 200,000 Serbian Orthodox Christians were forced to convert to the Catholic faith. Historical photos show Ustasha also beheaded Serbian Orthodox priests. According to Yeomans, "Jews were forced by law to wear a "Z" (Zidov - Jew) insignia on their back and front... Serbs to wear a "P" (Pravoslavac -Orthodox)."

What is alarming today is the rise of neo-Ustasha. I found photos online of young neo-Ustasha dressed in Ustasha uniforms adorned with a rosary. One of the most popular rock groups in Croatia today is the Thompson band (named after the Thompson machine gun). On July 11, 2007, Efraim Zuroff (Israel Director for the Simon Wiesenthal Center) wrote an open letter to the leader of the band, Marko Perkovic, in the Croatian Globus newspaper and asked, "...why so many young people feel that your concerts are an appropriate place to appear in Ustashe uniforms and display Ustashe symbols." Zuroff points out that Perkovic had sung lyrics in the song "Jasenovac/Stara Gradiska" that "glorify Ustasha murderers, (and) call for the elimination of Serbs."

The Jasenovac Holocaust Memorial site has a large stone flower monument. Under the Flower Monument is a crypt of human remains of some victims exhumed from a nearby mass grave. Kolsto wrote in 2011 that "The leadership of the Croatian (Catholic) Church has so far refused to send official representatives to the Jasenovac commemorations that take place on 22 April or the closest Sunday each year." The commemorations take place at the Flower Monument.

Croatian journalist Jelena Lovric described Jasenovac as "an open wound" because the Church has not properly commemorated the victims. In 2009 a large contingent of Catholic clergy did go to Jasenovac but not on the commemoration day. Sadly, Cardinal Bozanic failed to go to the Flower Monument and pray at the crypt of victims. Slavko Goldstein, a Croatian Jew who had been incarcerated at Jasenovac, sharply criticized the Church leadership in the press for not following the example set by Pope John Paul II

continued on the next page

Pasty Fever Arrives on the Iron Range

Imagine walking into a church hall on a weekday and seeing 30 plus volunteers between the ages of 60-90 in a beehive of activity! That's what happens at St. George's Serbian Orthodox Church, in Duluth, Minnesota twice year, when they gather to make "pasties".

A pasty is a meat-pie that originated in England and was brought over to the colonies by early immigrants. What do they consist of? Choir member, Sam Miscevich told me the secret: Flour, shortening and water make up the dough for the shell, and ground beef & pork, carrots and potatoes are the filling. Rolled out as a circle of dough, they are filled, flipped over like a turnover, pinched and baked.

In Minnesota, particularly in the iron range, they were popular with miners who carried them in their lunch pales to work for a nourishing meal.

About 30 years ago, a friend of a choir member said, "At the American Legion we make pasties a lot, and it's easy to do. I'll come over to the church and show you all how to make them." At that time only a few groups were making them in Duluth. St. George's Choir took on the project, and it has been going strong non-stop for three decades.

Twice a year, they offer pasties to the community - once in the fall, and once in the spring. Everything is mostly pre-ordered and picked up at the church. On the Friday before, the meat is prepared. On Saturday, carrots are cut and dough made, and on Sunday everyone jumps in to peal potatoes. On Monday and Tuesday they are assembled, baked and sold.

With the last one in September, and the earlier one in May this year, the combined total of pasties made was 8700. At $3.50 per pie, and after expenses, a clear profit of $22,000 was reached for both events, of which $2000 was given to the church for use of the facilities. Though many churches and clubs do the same thing, none of them reach the volume of St. George's.

The most amazing thing is that all the workers are pensioners. Fr. Kristijan, parish priest, said the fruit of the project is a "bonding experience." He added, "By the way, they say the pasties of St. George's are the best in the whole area. I think it's because they make them larger and fill them with love."

If you thought that older members of your church wouldn't be interested, just take a second look at St. George's. They hardly can wait for "pasty time" to roll around. But even more important, in the old days, it seems to me, that that's how churches were built! On strudels, noodles, sarmas, and yes, pasties! Good wholesome work!

Fr. Tom Kazich

New publication from Sebastian Press!

Contemporary Ecclesiological Reminder on the Diaspora: History and analysis of so the called "American schism" (1963-1992) and recommendations for its overcoming

Recently, a new book by Atanasije Jevtic, retired Bishop of Herzegovina, was published by Sebastian Press of Los Angeles in cooperation with St. Simeon the Myrrh-streaming of Vrnjacka Banja.

This book was written in the now already distant year of 1990. This is its first publishing since the original intent was to have it available only for the hierarchs of the Holy Synod for the purpose of overcoming the so-called "American schism" within the Serbian diaspora. Presently, as the Serbian schism has been liturgically and administratively vanquished, it is understandable and desirable to have this valuable research available to the public.

At the request of the Holy Synod, the then hieromonk Atanasije acceded to collect all relevant documents in reference to the painful schism in the Serbian Diaspora, placing them in the light of Orthodox Ecclesiology and Holy Tradition, which was the only way to face it properly and bring it closer to healing. Readers will notice how Bishop Atanasije analyzed responsibly, and impartially the entire question of schism, and at the same time provided a comprehensive, integral and thorough ecclesial economy, recomendations for solutions. This book is the result of his Christ-loving and Church-loving labor.

A tangible result of Atanasije's ecclesiological recommendation was the Eucharistic renewal, communion, and reconciliation which was established on the Feast of the Meeting of the Lord in the Temple, February 15, 1992. At the Cathedral in Belgrade, His Holiness Patriarch Paul and hierarchs of the Holy Episcopal Assembly celebrated for the first time together since the schism, with Metropolitan Iriney (Kovacevic), up until then, schismatic bishop in the Diaspora. Finally, on May 21. 2009, the Holy Assembly made a decission regarding the conclusive administrative unity of the Serbian Orthodox Church in North and South America.

At the same time this book reveals the crucial question regarding the Diaspora, since the ecclesial organization of the Orthodox Church abroad presents itself with at least two problems: a) a check-up of our interpretation and comprehension of the Church, especially of the last couple of centuries existing convictions, and b) a question of the Church mission in the World.

This book is published with the blessings of His Grace, Bishop Longin of New Gracanica - Midwestern America, and His Grace, Bishop Maxim of Western American Diocese, of the Serbian Orthodox Church for North and South America.

Call us today with your order! The price is $15. Please contact:

Western American Diocese
1621West Garvey Avenue Alhambra CA, 91803
867 571-3600, 626 289 9061, 626 284 1484 (fax),
Email: westsrbdio@gmail.com
Visit our online store at www.westsrbio.org/en/sebastian-press

Christmas Eve celebrated in Cincinnati, Ohio

On Saturday, January 6, 2014, the parishioners and friends of St. George Church in Cincinnati, Ohio, gathered around their church to traditionally celebrate Christmas Eve and prepare for Christ's Nativity.

Vesper Service was served by Very Reverend Fr. Petar Petrovic at 6:30 pm., which officially announced the arrival of Christmas. During the evening service the priest was assisted in the altar by Adam Meador, Veljko Uverić, Thomas Fraser, Marko Petrovic and brothers Michael and Matthew Thompson.

In a crowded Church you could notice Serbs, Romanians, Bulgarians, Russians and members of other nationalities. Father Petar prepared brochures about the schedule of services to all present in their native languages: in English, Serbian, Romanian and Bulgarian, and at the end of the evening service Father Petar briefly welcomed all those present in several languages which caused their great joy.

After the evening service and sermon, the treasurer of the Church Council Dimitrije Jovic brought straw into the church, and parishioners Damjan Gligorević and Sasa Krsmanovic yule logs. When they were entering the church with the song "Oh Yule Log, Oh Yule Log," the children were throwing nuts and wheat.

After the blessing of yule logs, Fr. Petar greeted everyone with the words "Peace of God, Christ is Born." Parishioners were given church wall calendar by Vice President of the Church Council, Marko Mijac. In the church hall, on behalf of the Serbian Sisters, Protinica Gordana Petrovic presented Christmas gifts to all children. The beginning of joyous Christian Holiday was marked by the presentation and burning of Yule Log and straw, on the fire already prepared on parking lot. After evening prayer and burning of the Yule Log, Fr.Petar urged all those present to come to church hall, for free Dinner and traditional "Šumadijski Tea."

One of the parishioners in the church hall told me: "This celebration means a lot to me, I've had it since my childhood; my parents raised me this way that I am really looking forward to this holiday as to Easter." Then let us rejoice: PEACE OF GOD! CHRIST IS BORN!

Very Reverend Petar Petrovic

Aliquippa Parish Holds Major Anniversary Celebration

The St. Elijah Serbian Orthodox Church in Aliquippa, Pennsylvania honored the Very Reverend Stavrofor Stevan Stepanov on November 10, 2013 with a great celebration. The momentous occasion was to celebrate Fr. Stevan's fiftieth anniversary of ordination to the Priesthood and fortieth anniversary of serving as parish priest at St. Elijah Church.

The celebration began with the Divine Liturgy and concluded with the banquet and program in the St. Elijah Center. Individuals came from great distances to be present.

Mr. Milan Mrkal, President of the Church Executive Board, served as Master of Ceremonies for the program. Eastern Diocesan Episcopal Deputy, Very Reverend Stavrofor Dragoljub Malich, Very Reverend Stavrofor Marko Todorovich, Very Reverend Stavrofor Vasilje Sokolovich and Very Reverend Stavrofor Dr. Rodney Torbic were among the speakers.

Additional speakers were representatives of the St. Elijah parish organizations including the St. Elijah Choir, Kolo, Men's Club and Altar Boys. The Tsar Lazar Choir was also represented among the speakers.

Michael Marjanovic, President of the Serb National Federation offered congratulatory remarks. Ivana Stepanov Taylor expressed the loving thoughts of herself and brother Marko. She described life growing up in the priestly family.

Protinica Ana Stevanov was a recipient sharing in accolades and expressions of appreciation and love by the speakers for Fr. Stevan. The St. Elijah Choir sang magnificently during the course of the program in tribute to Father Stevan.

Priests from the Pittsburgh Deanery and elsewhere were present. In addition to serving as a member of the Diocesan Ecclesiastical Court, Fr. Stepanov has served for many years as the Dean of the Pittsburgh Deanery. Indeed, he had an early calling to the priesthood. Born May 25, 1940 in Gospodjinici, in Backa, his father died when he was only five years old. Raised by his Baba Milica and mother Evica he quickly realized that he wanted to become a priest. He enrolled in the St. Sava Seminary when he turned fifteen and continued his studies at the Theological School and later at the University of Belgrade, majoring in Serbian literature and linguistics. It was here that he met, enjoyed the company of and fell in love with Ana Radosavljevic. They both sang with the "Branko Krsmanovic Student Choir" and "First Belgrade Singing Society". They were married on February 17, 1963.

That same year he was ordained as deacon by Patriarch German and appointed a teacher of church chant and as choir director of the St. Sava Seminary. This was a demanding time in the life of this newlywed couple. Besides Deacon Stevan's full time teaching assignment both he and his new bride were attending college. It was during this time that their daughter, Ivana, was born and time for them to move from their small studio apartment.

They decided to move back to Novi Sad where Deacon Stevan accepted a position with Bishop Nikanor of Backa as deacon at the St. George Cathedral and clerk of the Diocesan Ecclesiastical Court. Additionally, he taught Church School, organized and directed a male chorus of Novi Sad, he was involved with the youth group and took the students on monastery tours. They now had a bigger apartment in the heart of the beautiful city of Novi Sad overlooking the central park; Ana received her Bachelor of Arts and found employment as a librarian at the notable "Matica Srpska" library; their daughter started kindergarten. Life was good for the young family.

In 1970 Deacon Stevan accepted Bishop Sava's invitation to visit him in his Diocese of Eastern America. During his stay he had the opportunity to not only see many of his classmates from seminary but he had got a taste of the freedom of religion enjoyed in America. This impressed him greatly and with a heavy heart he requested and received a canonical release from Bishop Nikanor and the young family boarded a flight to Cleveland, Ohio to start a new life in America.

Deacon Stevan worked as the Bishop's Secretary and together with Bishop Sava he worked on The Path of Orthodoxy. He ran the bookstore, drove the bishop throughout the diocese, which at that time included Canada. In his spare time he directed the "Isidor Baich Choir" of Akron, and "Dr. Laza Kostic Choir" of Midland. In his absence his wife stepped in and volunteered her time at the diocese. They were slowly getting accustomed to the life of Serbs in America and were greatly impressed by how our Serbian people followed their faith and customs while still being proud Americans.

In 1973 Deacon Stevan was ordained to the priesthood and appointed to the Aliquippa parish. Brimming with enthusiasm and ideas he was eager to create programs for both the youth and elderly parishioners. His only goal was to build and nurture a unified Church family and to use the Orthodox faith, culture and traditions in a way that was educational, inspiring and would bring the people closer to God and each other. In his remarks at the banquet, Church Board President Milan Mrkal recalled how they had already known their newly appointed priest during his days as deacon. He noted, "Imagine how cool we thought we were because we already knew our new priest! Of course, we soon found out we weren't so special after all, we could get into trouble as easily as anyone else. We found out the new priest treated everyone the same!"

As parish priest in Aliquippa Fr. Stevan continued his graduate studies at the University of Pittsburgh where he later received his Masters degree in Slavic Linguistic and Russian literature . In 1976 their son Marko was born. In 1981 he was promoted to the rank of Protopresbyter and in 1991 he was awarded the Pectoral Cross and appointed Dean of the Pittsburgh Deanery by Bishop Christopher.

During the banquet Fr. Stevan spoke from his heart as he described his fifty years of priestly service and forty years in Aliquippa. He expressed loving gratitude to all fittingly being a part of his life leading to and during his priesthood. While their children Ivana and Marko have since married and moved away – to Ohio and Georgia respectively - Prota Stevan and Protinica will keep Aliquippa as their permanent home for as long as God wills it to be. They have four beautiful grandchildren.

This year the Aliquippa parish is getting ready to commemorate another major celebration, marking their 100th anniversary in August. Fr. Stevan has been the longest serving priest in the parish.

In his congratulatory letter His Grace Bishop Mitrophan wrote to Fr. Stevan: "It is no small thing to remain for 40 years in one parish, especially in this country. Yet you have found the means through your wisdom and understanding to remain as pastor of the flock entrusted to you by the Church to that end."

In his zealous service to God and His Church and people during his many years as parish priest Prota Stevan serves as a wonderful example to the younger generation of clergy. We offer our congratulations with the prayer that God grant Prota Stevan and Protinica many more years!

Father Rodney Torbic

A Plea to Pope Francis

continued from p. 4

and Pope Benedict XVI who had knelt in prayer at Auschwitz.

Argentina (where Pope Francis is from) is where some 20,000 Ustasha are believed to have fled after the war was over. This included Ante Pavelic, the leader of the Ustasha, who was never tried for war crimes.

Jasenovac continues to be an open wound between Catholic and Orthodox Christians. Pope Francis has said he wants to "build bridges" to people. He has also recently called the patriarch of the Orthodox Church, Bartholomew I, "my brother."

My hope is that Pope Francis will be the first pope to go and pray at the Jasenovac Holocaust Memorial site.

May the Holocaust cry of "Never again!" be heard at Jasenovac and echo around the world.

John Meinhold, OD

The writer is a Russian Orthodox Christian and a veteran of the U.S. Air Force and U.S. Public Health Service and resides in Portsmouth, NH..

Ed.'s Note: With Pascha being the closest Sunday to April 22nd, the date of this year's commenoration has not yet been announced.

Our View

The Youth Pages of The Path of Orthodoxy, February 2014

Announcing

The 9th Annual Youth Conference of the Serbian Orthodox Church in North and South America will be held in Phoenix, Arizona, June 25 – 29, 2014.

The Host Parish:
St. Sava Serbian Orthodox Church in Phoenix

The Theme:
Suffering in Orthodoxy: The greater the struggle, the glorious the triumph.

For Questions:

Please contact Protopresbyter-Stavrophor Stevan Rocknage, chairman of the National Committee for Youth Ministry of The Serbian Orthodox Church of North & South America, 412-672-1872 or

visit: www.serborth.org

On February 14th (February 1st, Julian calendar):

The Holy Martyr Tryphon

Tryphon was born of poor parents in the village of Lampsacus in Phrygia. In his childhood he tended geese. Also from his childhood he was able to cure illnesses that afflicted people and livestock and was able to expel evil spirits.

The Roman Empire at that time was ruled by Emperor Gordian whose daughter Gordiana went insane and this caused her father great sorrow. All the physicians were unable to help Gordiana. The evil spirit spoke through Gordiana and said that no one can cast him out except Tryphon. After many who were named Tryphon in the empire were summoned, by Divine Providence, young Tryphon was also summoned. He was brought to Rome and he healed the emperor's daughter. The emperor lavished upon him many gifts all of which Tryphon, upon his return, distributed to the poor. In his village this holy youngster continued to tend geese and to pray to God.

When Decius, the Christ-persecutor, was crowned emperor, Saint Tryphon was tortured and cruelly tormented for Christ. He endured all tortures with great joy saying: "Oh! If only I could be made worthy to die by fire and pain for the Name of the Lord and God, Jesus Christ!" All sufferings did him no harm and finally the tormentors sentenced him to be beheaded. Before his death Tryphon prayed to God and gave up his soul to his Creator in the year 250 A.D.

On February 23rd (February 10th , Julian calendar):

The Priestly-martyr Haralambos (Charalampus)

This great saint Haralambos was a bishop in Magnesia and suffered for Christ in his one-hundred and thirteenth year. When a terrible persecution began during the reign of Emperor Septimius Severus, the Elder Haralambos did not hide from the persecutors but freely and openly preached the Faith of Christ. He endured all tortures as though he were in someone else's body.

When they skinned him alive, the forgiving elder said to the emperor's soldiers: "Thank you, my brethren, for in scraping my old body you renew my spirit for a new eternal life." He worked many miracles and converted many to the Faith. Even the emperor's daughter, Galina, abandoned the idolatry of her father and became a Christian.

Condemned to death and brought to the place of execution, St. Haralambos raised his hands to heaven and prayed to God for all people that God grant them bodily health and spiritual salvation and that He multiply their fruits of the earth. "O Lord, You know that men are flesh and blood; forgive them their sins and pour out Your Grace on all!" After prayer, this holy elder gave up his soul to God before the executioner lowered the sword on his neck. He suffered in the year 202 A.D. The emperor's daughter, Galina, removed his body and honorably buried it.

Q&A

What does "for the peace from above" in our prayers and litanies mean?

Peace from above is a gift and the justice of God by which man rests and feels comfortable. The Holy Apostle Paul calls this peace "the peace of God, which surpasses all understanding, will guard your hearts and minds through Christ Jesus". (Philippians 4:7)

In many respects though, peace is the end that we seek for our families, our Church, our local community, and our world throughout the year.

We beseech the Prince of Peace – Christ our Lord for peace in the world. Obviously, though, this is not enough. We must also be willing to contribute to this end through our thoughts, words, and deeds.

But what is this peace that we seek? This peace "differs from the peace of the world. It is an internal peace. It is a peace which reaches the depths of the human heart and cleanses it from evil passions, making man truly free and happy."

Too often, our attention is focused only on attaining the peace of this world, that is, a peace that allows us to enjoy our material goods; that will allow us to eat, drink, and be merry; without misery, wars, and revolutions. On account of this, the peace from above may seem rather incomprehensible and unattainable.

However, this peace is a reality and is enjoyed by those who earnestly believe in Christ and live a life in Him who was born for our salvation!

In short, "peace from above" is a special grace given to us by the Almighty God, by which our soul finds comfort and consolation.

Saint Seraphim of Sarov (1754 – 1833), who was glorified (canonized) by the Russian Orthodox Church in

Q&A

Did you know?

- St. Simeon, the God-receiver was one of the translators of Old Testament books from Hebrew into Greek language.
- The Ancient historians tell us that the Egyptian pharaoh Ptolemy II Philadelphus (285-247 B.C.) wished to include texts of Holy Scripture in the famous Library at Alexandria. He invited scholars from Jerusalem, and the Sanhedrin sent their wise men (six from each tribe; there were 12 tribes; so the number is believed to be seventy-two).
- St. Simeon came from Jerusalem to Alexandria to work on the translation.
- The completed work was called "The Septuagint," (this means seventy; it refers to the number of translators) and is the version of the Old Testament used by the Orthodox Church.

On February 16th (February 3rd, Julian calendar):

Saint Simeon The God-receiver

During the reign of the Egyptian Emperor Ptolemy Philadelphus, Simeon was chosen as one of the prominent Seventy to whom was entrusted the task of translating the Bible from the Hebrew language into the Greek language [The Septuagint].

Simeon was performing his task conscientiously but when he was translating the book of the Prophet Isaiah and came upon the prophecy: "Behold, a virgin shall conceive, and will give birth to a son" (Isaiah 7:14), he became confused and took a knife to remove the word "virgin" and to replace it with the words, "young woman," and as such to translate it into Greek. At that moment, however, an angel of God appeared to Simeon and restrained him from his intention, explaining to him that the prophecy is true; that the prophecy is correctly written: that it is true and correct.

The messenger of God also said that Simeon would be convinced of it personally for, according to the Will of God, he will not die until he sees the Messiah born of the Virgin. The righteous Simeon rejoiced to hear such a voice from heaven, left the prophecy unchanged and thanked God Who is making him worthy to live and to see the Promised One. When the young Child Jesus was presented in the Temple in Jerusalem by the Virgin Mary, the Spirit of God appeared to Simeon who was very old and as "white as a swan."

Simeon quickly entered the Temple and there recognized both the Virgin and the young Child by the light that shone around their heads as an aureal. The joyful Simeon took Christ into his hands and prayed to God to release him from this life: "Now, Master, You may let Your servant go in peace, according to Your word, for my eyes have seen Your salvation" (St. Luke 2: 29-30).

Anna the Prophetess, the daughter of Phanuel, was also there, who recognized the Messiah and proclaimed Him to the people. "And coming forward at that very moment, she gave thanks to God, and spoke about the Child to all who were awaiting the redemption of Jerusalem" (St. Luke 2:38).

At that time, Anna was eighty-four years old. St. Simeon died shortly after that. This righteous Elder Simeon is considered to be the Protector of young children.

Additional information about St. Simeon:

St. Simeon is described in Scripture (Luke 2:25-32) as a righteous man who was waiting to behold the Christ before he died. Holding Him in his arms, he uttered the prayer of praise which is known as the Prayer of Saint Simeon (this prayer is used in many liturgical services):

Lord, now let Your servant depart in peace, according to Your word, for my eyes have seen Your salvation, a Light to lighten the Gentiles, the Glory of Your people Israel.

(All hagiographies published here were taken from The Prologue of Ohrid by Saint Nikolai of Zicha, published by the Western American Diocese of the Serbian Orthodox Church in North and South America)

Troparion (Tone 4):

Simeon the Elder is filled with joy today,
receiving into his arms the Eternal God as an infant.
Begging to be released from the bonds of the flesh
he cries:
"My eyes have seen the salvation,
which You have prepared for all the nations to see!"

Contemporary Moral Issues Facing the Orthodox Christian

By Stanley S. Harakas

Homosexuality

The Orthodox Church has long had a clear and firmly articulated position regarding homosexual acts. It has not had as clear a position on homosexuality as a condition since the distinction between homosexual acts and the homosexual condition is the result of recent developments in scientific knowledge. An objective definition and understanding of homosexuality is difficult to come by because of the widespread controversy on the issue in the scientific, religious, ethical and public sphere. One that comes close to being neutral and balanced, reflecting modern knowledgeable opinion is the following:

Homosexuality is . . . a predominant, persistent, and exclusive psychosexual attraction toward members of the same sex. A homosexual person is one who feels sexual desire for and a sexual responsiveness to persons of the same sex and who seeks or would like to seek actual sexual fulfillment of this desire by sexual acts with a person of the same sex. (Encyclopedia of Bioethics Vol. 2, p. 671).

This definition points to a clear distinction between homosexual acts and a condition in a person attracting them to these acts.

Homosexual Acts

Regarding homosexual acts, the traditional and exclusive teaching of the Church is condemnatory, seeing such acts as morally wrong. In the face of homosexual acts as well as all other expressions of wrongful sexual expression (fornication, adultery, prostitution, incest, bestiality, masturbation) the Church teaches that the only proper place for the exercise of the sexual function is in marriage. The evidence from the sources of the faith, without exception, considers homosexual acts as morally wrong. In the Old Testament, we read "If there is a man who lies with a male as those be with a woman, both of them have committed a detestable act." (Leviticus 20:13. Also, Leviticus 18:22). Grave punishment was visited on the city of Sodom by God for this sin (Genesis 19:1-29) and as a result Sodomy is another name by which homosexual behavior is described. In speaking of this sinful act, the New Testament uses it to illustrate the "depraved passions" of fallen humanity: "their women exchanged the natural function for that which is unnatural, and in the same way the men abandoned the natural function of women and burned in their desire towards one another, men with men, committing indecent acts . . ." (Romans 1:24-28). Elsewhere, this evil is related with several others and severe punishment is promised: "Do you not know that the unrighteous will not inherit the kingdom of God? Do not be deceived; neither the immoral, nor idolaters, nor adulterers, nor homosexuals (arsenokoitai - literally, "men go to bed with men for sexual acts"), nor thieves, nor the greedy, nor drunkards, nor revilers, nor robbers will inherit the kingdom of God" (1 Corinthians 6:9-10. See also, 1 Timothy 1:8-10).

The patristic tradition is no less unanimous and clear-cut in its judgment. From the 2nd century Didache of the Twelve Apostles, through the writings of the Fathers of the Golden Age of the Church such as St. Basil, St. John Chrysostom, St. Augustine, St. Gregory of Nyssa (4th and 5th centuries), through the sixth century Code of Justinian, the Canons of St. John the Faster (early 7th century) to the decisions of the 21st (1972), and 23rd (1976) Clergy-Laity statement on Homosexuality by the Standing Conference of Canonical Orthodox Bishops in the Americas, released in March of 1978, the teaching is consistent and unvarying: homosexual acts are immoral and wrong.

The Homosexual Condition

The distinction made between homosexual condition and homosexual acts, however, addresses the pastoral concerns of the Church regarding persons who are subject to "exclusive psychosexual attraction towards members of the same sex." In the language of the Church, this is a "passion". It is a wrongful orientation of our desires. Passions are of many kinds, directed toward many objects, such as self (pride), money (greed), food (gluttony), extra-marital sex partners (lust), others' property (theft), etc. When such passions exist, no matter how strongly felt, the Church counsels agona, that is, spiritual and moral struggle against them. In our commonly shared struggle against sin in whatever form, the Orthodox Church sees all persons working to fight temptation and overcome the passions. Toward this end the Church offers a panoply of spiritual weapons to overcome temptations and to struggle victoriously against the passions. These spiritual weapons including prayer, worship, fasting, the Sacrament of Holy Confession, reading of Scripture and of patristic and spiritual writings, Christian fellowship, as well as pastoral and psychiatric counseling which should be used by all including those who suffer from homosexual tendencies. The Church must increase its pastoral concern for the homosexual who seeks to eliminate homosexual acts from his or her life and to do this it must minister as a whole, through its pastors and people, to those who enter into this struggle sincerely and honestly. The Church should do this with the same compassion, love and sensitivity as it does with all others who struggle to overcome and to grow in Christ.

Gay Rights

In the light of the current debate regarding "Gay Rights" the Orthodox Church will agree and support guarantees to the basic rights due all persons of life, and dignity, liberty, basic needs and equal access to them. However, for the protection and care of others, the Orthodox Church cannot join in advocacy efforts which will legalize homosexual acts, or encourage public display of homosexually related behavior. In its own Canon law, it prohibits homosexuals from becoming priests. (Canon 19, John the Faster; Canon 4, Cyril of Alexandria). By extension, the Orthodox Church does not favor the employment of those who have homosexual tendencies in positions such as teachers and youth counsellors, where there is constant close contact with children. The overt practice of homosexuality, its public acceptance as an "alternative lifestyle," the effort to make prideful that which is shameful are condemned by the Orthodox Church and seen as a severe attack on the family. The general position of the Orthodox Church is, therefore, summed up in the March 7, 1978 statement on Homosexuality issued by the Standing Conference of Canonical Orthodox Bishops in the Americas:

> "The Christian family is currently subject to serious negative pressures from secular elements in our society. Such are the extensive campaigns of self-proclaimed homosexuals, both individually and collectively, to obtain recognition of their life-styles as being of equal worth with marriage and the home. Without wishing to penalize anyone who deserves sympathy and pastoral assistance from the Christian community because of physical or emotional personality states over which they have no control, the Standing Conference of Canonical Orthodox Bishops in the Americas reiterates the clear directives of scriptures and tradition which condemn voluntary homosexual acts as sinful and forbidden and detrimental to the existence of the Christian home. Persons who embrace homosexual life-styles are not qualified to teach children or act as spiritual leaders."

Our View

Our View is the official publication of The Serbian Orthodox Youth Ministry Committee and is a regular feature of *The Path of Orthodoxy*.
Comments can be directed to the committee via e-mail at: youth-ministry@earthlink.net.

The Path of Orthodoxy
Стаза Православља

The Official Publication of the Serbian Orthodox Church in North and South America

Том (ваљум) 49 Фебруар 2014 Бр. 02

Божићни поздрав Владике г. Георгија

"Христос раждајетсја славите; Христос с небес срјашчите; Христос на земљи возноситесја; појте Богу всја земља, и веселијем воспојте људије, јако прослависја" – Катавсија канона на Божић

Долази на земљу Онај који сједи на херувима! Рађа се у гријешном свијету Онај који се зачe безгријешно! Са небеских висина долази Цра Васељене да спасе човека који је дубоко укаљао са гријехом и маловјерјем. Радујмо се јер нам долази Син Божији!

Месија нам не долази да би нас праведно казнио за наша прегрешења, већ долази да нас спаси и из безнађа изведе. Иако Бог највеличанственији и најмоћнији, Он се рађа на најскромнији начин да нам примјером својим покаже да је смиреност највећа врлина "коју Бог неће одбацити" (Пс. 50). Тиме уједно опомиње човјека који нескромно и безразложно прославља своје рођење. Ми зато славимо само три рођења: Христа, Богородицу и Светог Јована. Та рођења су родила нову епоху – нову твар. Тим рођењима све се мења, мијења се сва историја људског рода. Божић је ваистину Божији дан, у који је Господ учинио велико дјело за род људски. На Божић, Бог се рађа у овоме свијету. То постаде новина, зато ми то рођење славимо.

Богомладенац Христос доноси мир међу завађене и сујетом испуњене људе. Стога, помиримо се, браћо и сестре; првенствено са Богом, ако смо се огријешили од Њега; помиримо се са Црквом Божијом, ако смо је клеветали, помиримо се једни са другима ако смо завађени. Јер истински мир само може да постоји, ако смо у миру са Богом, Црквом, и једни са другима. Само они који нађу мир са Богом и људима могу да имају мир у души и у кућама својим. Само такви се могу назвати истинским миротворцима. Таквима је мир и у срцу и на језику – а они који у срцу крију мржњу и злобу не могу да имају и заговарају мир ни на језику. "Какво срце, онакве и ријечи; какво срце, онаква и дјела."

Христос каже: "Мир вам остављам; мир свој дајем вам; не дајем вам га као што свијет даје. Да се не плаши срце ваше и да се не боји" (Јован 14,27).

Припремимо срца своја да се улије у њих искрени мир Христов. Усагласимо живот свој кроз дјела која показују нашу спремност да дочекамо Богомладенца на начин који ће бити достојан славе Његове и досљедан вјери наших предака.

Божић је по преимућству дан радости, дан у који се родила Вјечност на измученој нашој планети, дан у који се родио Богочовјек, дан у који је циљ живота пренешен из твари у Творца, из човјека у Бога. (Мисли Аве Јустина, стр. 272).

Стога, браћо и сестре, достојно и праведно дочекајмо Богомладенца Христа ове јубиларне године када се сјећамо слободе вјере коју нам је објавио Свети Цар Константин прије 1700 година. Мир Христов и радост нека завладају у срцима нашим да возљубимо друг друга да једномислијем исповједамо Отца и Сина и Светога Духа, Тројицу једносушну и нераздјељну.

Свештенству, црквеношколским општинама, свим мојим епархиотима и свима онима који су у миру са Богом, Црквом и људима, мир од новорођеног Младенца Христа. Христос се роди!

Ваш владика канадски †ГЕОРГИЈЕ, с.р.

Божићни поздрав Епископа г. Митрофана

"Христос се рађа, славите Га, Христос са неба, сусрећите Га, Христос на земљи, узнесите Га!"

Драга браћо и сестре,

Тако пева Света Црква овог радосног дана своме Спаситељу. И тако је певала и певаће и славиће Га у векове векова. Ево нам поруке да се трудимо да и овај Божић духовно прославимо, сусретнемо и примимо Богомладенца у наше душе и срца, и узнесемо Га својим светим и јеванђелским животом.

Овог дана сетимо се сиротих, сиромашних и прогнаних, јер у свакоме од њих примамо Христа. Када они уђу у наш дом, сам Христос улази. А знамо да "Он богат будући, нас ради осиромаши да се и ми Његовим сиромаштвом обогатимо" (2 Кор. 8,9). Или како рече свети Јефрем Сирин: "Похвала хришћана јесте да нахране гладне и напоје жедне, да обуку наге, да посете болесне и оне који су у тамницама, који су по пећинама, као прави ученици Онога који је рекао: 'Јер огладњех и дадосте ми да једем и ожеднех и дадосте ми да пијем…" (Мт 25, 35-40). Будимо милостиви Самарјани целог свог живота. Нахранимо браћу и сестре наше, не само телесном него и духовном храном. Ето, тако се истински прославља Христово рођење – Божић.

Нека би дао Бог да имате радост присуства Христова у сваком тренутку вашег живота, било кад сте радосни или жалосни.

И овог празничког славља захваљујемо се на вашој несебичној помоћи нашим црквама и манастирима, нашој браћи и сестрама, како овде тако и у старом крају, а нарочито нашој Епархији. Нека вам свеблаги Богомладенац узврати у Својим небеским даровима, које "око не виде и ухо не чу, и у срце човеку не дође" 81 Кор. 2,9), у новој 2014. години.

Шаљући вам свој очински благослов, од срца вас поздрављам речима:
Мир Божији – Христос се роди*!* Ваистину се роди*!*
Срећна и Богом благословена ***2014***.

Ваш молитвеник пред Богомладенцем,
†МИТРОФАН, Епископ источноамерички, с.р.

Божићни поздрав Епископа г. Максима

Милошћу Божјом Православни Епископ Западноамерички;
благодат, мир и милост од Богомладенца Христа Спаситеља

Драга браћо и сестре, децо у Господу,

Чудесним Божијим снисхођењем ми опет, и ове године, прослављамо "Велику Тајну побожности", јављање у телу Бога Логоса, Анђела Вилокога Савета, Христа Богочовека.

Поводом овог изузетног Дана и Празника, ми вас очински поздрављамо, срдачно вам преносећи наше молитвене жеље и благослове за Вашу љубав, помоћ и подршку Цркви Божијој на овом простору. Молимо се Кнезу мира да оконча ратове и донесе мир целоме свету, умудри све заблуделе а Цркву лиши саблазни.

Желимо вам, драга децо, браћо и сестре, да прославите ове свете дане Божића и Богојављења у радости, миру и под заштитом Божијом, заступништвом Пресвете Богородице и свих Светих.

Нека благодаст и изобилна милост Исуса Христа, рођеног у пећини и положеног у јаслима, буде са свима вама!

МИР БОЖИЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ*!*
Благословена Нова Година Господња ***2014!***

Ваш молитвеник пред Новорођеним Богомладенцем,
†МАКСИМ, Епископ западноамерички, с.р.

(The English versions of the Episcopal Christmas greetings are available on their respective Diocesan website)

Зимски ритрит Епархије НГСЗА 2013.

"Уподоби се лику Христовом"

Одељење за омладину Новограчаничко-средњезападноамеричке епархије организовало је трећи годишњи Зимски омладински ретрит у Манастиру Нова Грачаница, од 26. до 30. (13.-17.) децембра 2013. године, под називом: „Немој се пронаћи у било чему – уподоби се лику Христовом". Број учесника ове године је удвостручен на 60. Његово Преосвештенство Владика Лонгин пожелео је омладинцима добродошлицу и имао веома леп и садржајан разговор са њима. Он је поделио са њима неке успомене из своје младости и, одговарајући на њихова питања на брилијантан начин, дотакао се најосетљивијих и најважнијих питања њиховог одрастања у овом времену и друштву. Замолио их је да се потруде да читају Свето писмо и другу духовну литературу, јер се наша вера заснива на љубави и, ако заиста волимо Бога и нашу веру, треба и да стално узрастамо у њиховом познању. Подстакао их је и да негују своје српско наслеђе, језик и културу, али изнад свега да чувају своје православну, хришћанску веру, која нас води у спасење и чини наше српско наслеђе богатим и даје му смисао. Знајући да млади воле изазове, Владика је наставио: „Бадњак и врућа ракија без свести да Бог постаје човек да би човек могао постати бог, тј. обичаји без наше живе вере, значе очување форме а неразумевање суштине. Слично томе, ако долазимо у црквене кампове само ради забаве, иако је и она лепа, али без икаквог духовног добитка који нам се нуди, ми опет пропуштамо главни део." Његово Преосвештенство је још рекао да као православни Хришћани треба да будемо искрени, а не лицемери, тј. да смо увек спремни да станемо у одбрану своје вере. Када је реч о доношењу великих и важних одлука у животу, као што је професионални позив или одабир брачног друга, његов савет, илустрован дивним примером из његових студентских дана у Русији, био је да већ сада, у њиховом добу, треба да почну да се моле Богу, који ће им сигурно помоћи да донесу најбоље одлуке за своје спасење. Одговарајући на питање који је период историје био најтежи за Цркву, Владика Лонгин је подсетио на време прогона раних Хришћана, као и страдања Хришћана под тоталитарним режимима у новија времена, али је закључио да је свако време тешко на свој начин и да страдање не мора да подразумева проливање крви. Једнако тешко може бити унутарње, духовно страдање, а у наше време мученик може бити и родитељ детета које треба да одраста у овом свету пуном искушења. Упитан за омиљени стих из Библије по којем се труди да живи, Преосвећени је одговорио да је његов омиљени библијски писац Свети Павле, а стих: *Све могу у Христу који ми даје моћ* (Посланица Филипљанима 4, 13). Следеће питање односило се на епископску службу, тачније, шта је најтеже у њој. Владика је одговорио да су, у његовом случају, то биле поделе међу верним народом, његовом духовном чељади. Међутим, рекао је, упркос свим потешкоћама, он се трудио да увек буде радостан, да воли све и свакога и да верује у Божију помоћ и силу. Коначно, сви учесници Ретрита имали су прилике да добију благослов од Епископа Лонгина, а затим му заједно запевају: *Многаја љета, Владико.*

Програм је био веома богат и динамичан, а опет омогућио је довољно времена и за размишљање, разговор, опуштање, песму и игру. Поред главне теме овогодишњег ретрита, одржана су предавања и на следеће теме: *Зашто је дивно бити православни Србин?*, *24 часа црквеног молитвеног круга*, *Да ли Бог заиста постоји и зашто би требало да имам однос са Њим?*, *Коло сестара у Цркви*, *Грех и света тајна исповести*, *Света литургија и света тајна Причести*, *Дружење и избор супружника*, и *Чувари Храма* (тела). Предавачи су били свештеници Радован Јаковљевић и Никола Радованчевић, протиница Ана Крошњар, ђакон Николај Костур и госпођа Гордана Трбуховић. Ђаконица Биљана Бојовић је са омладинцима вежбала литургијску музику и традиционалне црквене и народне песме. У програму је била и пројекција два врло интересантна и надахњујућа кратка филма: *Циркус звани Лептир* (амерички) и *Мост* (чешки), као и панел дискусија о прва два филма из серијала *Игре глади*. Учесници Ретрита су такође имали и кратки курс самоодбране, који је почињао Исусовом молитвом, са, у свету чувеним, учитељем борилачких вештина и посвећеним православним Хришћанином, господином Томасом Фрејзером. Уживали су у санкању и многим зимским играма на манастирском имању, као и у здравој и укусној посној храни, коју су са мајчинском љубављу припремале тета Мира Анђелковић, председница Епархијског кола српских сестара, и тета Љиљана, уз свесрдну помоћ чика Бранка. Тета Мира је такође припремила лепе пакетиће за омладинце у недељу после литургије, славећи Материце. За узврат, омладинци су након ручка припремили леп музички програм за њу и све остале мајке и сестре.

За све време Ретрита, са омладинцима су били, као прави очеви и пријатељи, омиљени свештеници Драган Петровић и монах Серафим (Балтић). Челници Одељења за омладину нису штедели себе, водећи безбројне разговоре са омладинцима на све могуће теме које могу бити од судбоносног значаја у њиховом узрасту. Свештеницима су помагали остали чланови Одељења, укључујући ђакона Марка Бојовића, Сандру Глишић, Катарину Иванчевић и Милицу Вуксановић, као и још неколицину студената (Слобо Јевтовић, Стојана Иванчевић,

continued on p. 12

Епископ Максим посетио Орегон

Поводом прославе празника "првокрунисаног међу мученицима" Светог првомученика и архиђакона Стефана, Његово Преосвештенство Епископ западноамерички г. Максим посетио је 11. и 12. јануара парохију Светог Стефана у Портланду и цркву Светог Јована Чудотворца у Јуџину.

У суботу, на светој Литургији Епископу су саслуживали протојереј Давид Лублинер, протојереј-ставрофор Зоран Илић, свештеник Андреас Блум (из Ашланда, Орегон), свештеник Данијел Мекеј, и ђакон Стефан Дајер. После пријема за Владику и све госте, деца из храма Светог Јована Чудотворца извела су представу о житију Светог Саве, коју је написала попадија Естер Лублинер.

У прву недељу након Рождества Христовог, епископ Максим завршио је своју посету служењем свете Литургије у цркви Светог Стефана у присуству великог броја верника. После Литургије и ломљења славског колача следила је трпеза љубави за све присутне.

Извор: Епархија западноамеричка

(Summary: On the occasion of the celebration of the feast of "First Crowned Among Martyrs" St. Stephen the Protomartyr and Archdeacon, His Grace the Rt. Rev. Maxim, Serbian Orthodox Bishop of Alhambra and Western America, visited the parish of St. Stephen in Portland and its sister church, St. John the Wonderworker, in Eugene, on January 11th and 12th.

Concelebrating with Bishop Maxim on Saturday, January 11, 2014 were Protopresbyter David Lubliner, Protopresbyter-stavrofor Zoran Ilic, Priest Andreas Bloom (Ashland, Oregon), Priest Daniel Mackey, and Deacon Stephen Dyer. After a reception for Vladika and all the guests, the children of St. John the Wonderworker performed a play of the life of St. Sava, written by Popadija Esther Lubliner, with great pizazz. The occasion was marked with joy and love.

On the first Sunday after Nativity, His Grace Bishop Maxim completed his journey's intent by serving the Divine Liturgy at St. Stephen, surrounded by the faithful. Following the Liturgy with the blessing of the Slava bread and kolac in memory of St. Stephen, His Grace commended to the parish the new pastor V. Rev. Zoran Ilic…After the Liturgy, the parish of St. Stephen displayed their hospitality with a scrumptious meal…)

Епископ Максим са верницима у Орегону, *His Grace Bishop Maxim with faithful in Oregon*

Митрополит Амфилохије у Аргентини (17 -26. децембар 2013.)

Високопреосвећени Архиепископ цетињски и Митрополит црногорско-приморски и Епископ-администратор Епархије буеносаиреске и јужно-централноамеричке г. Амфилохије допутовао је у уторак, 17. децембра 2013. године, након што је боравио у САД, гдје је у Чикагу учествовао на Епископском и Централном црквеном савјету Српске православне цркве за Сјеверну и Јужну Америку.

Ово је трећа посјета Митрополита Амфилохија Јужној Америци од када је, у мају 2012. године, на Светом архијерејском сабору СПЦ, именован за Епископа-администратора ове новоосноване Епархије. Митрополит је још 2007. године био у посјети Аргентини, док су тамошње парохије биле под јурисдикцијом Епархије источноамеричке.

Долазак у Буенос Аирес и Литургија на Никољдан у цркви Светог Саве

У Буенос Аиресу, у Саборној цркви Рођења Пресвете Богородице, сједиште Епархије, дочекали су га свештеници СПЦ из Аргентине.

На празник Светог оца Николаја Мирликијског, митрополит Амфилохије је Литургију служио у цркви Светог Саве, најстаријој српској православној цркви у Буенос Аиресу, уз саслужење свештенства Епархије и вјерника.

Митрополит Амфилохије у Аргентини, *Metropolitan Amfilohije in Argentina*

Посјета црногорској заједници у граду Генерал Хуан Мадариага

Митрополит Амфилохије је 20. децембра посјетио црногорску заједницу у граду Генерал Хуан Мадариага и у просторијама Друштва "Његош" одслужио вечерњу службу.

Након тога је у својој бесједи читао дјелове "Горског вијенца" на шпанском језику у којем аутор Петар Други Петровић Његош описује начин на који су Црногорци и уопште Срби бранили своју истинску вјеру пред исламском пријетњом седамнаестог вијека.

Митрополит је у својој бесједи упоредио ову одбрану вјере и дјела Светог Константина Великог у његовом Миланском едикту о слободи вјере из 313. године, којим је престало гоњење хришћана, чију 1700. годишњицу смо прославили ове године.

Литургија у Саборној цркви Рођења Пресвете Богородице у Буенос Аиресу

У суботу, 21. децембра, Митрополит Амфилохије је служио Литургију у Саборној цркви Рођења Пресвете Богородице у Буенос Аиресу, уз саслужење Митрополита буеносаиреског и цијеле Аргентине Силуана (Антиохијска патријаршија) и Епископа каракаског и јужноафричког Јована (Руска заграничка црква), старјешине храма презвитера Бошка Стојановића, свештенства и вјерног народа.

Након светог причешћа, коме је приступило мноштво вјерника, Митрополит је подијелио иконице и мале црквене календаре, који су, по први пут, штампани двојезично, на српском и шпанском језику. Овакви календари су подијељени свим нашим парохијанима на јужноамеричком континенту.

На ручку је Митрополит поздравио све присутне, особито архијереје и уручио им пригодне поклоне, међу којима је био и примјерак књиге Горски вијенац, "La Guirnalda de la montana", у двојезичном, српско-шпанском издању, из 80-тих година прошлога вијека, које је изашло у Чилеу, у преводу Хорхеа Размилића Влаховића и Андреје Рајевића Безмалиновића. Двије стотине примјерака ове књиге је, добротом госпође Елене Размилић из Сантијага, недавно поклоњено Епархији јужноамеричкој СПЦ.

Митрополит Амфилохије је потом уручио орден Светог Петра Цетињског протођакону Николи Радишу, предсједнику Црквеног одбора у Буенос Аиресу, који му је, на предлог Митрополита, додијелио Свети архијерејски синод СПЦ. Отац Никола је орден добио за нарочити допринос изградњи Саборног храма Рођења Пресвете Богородице и чување духовности, традиције и културе нашег народа у Аргентини.

Храмовна слава цркве Светог Николе у Мађагају

Високопреосвећени Архиепископ цетињски и Митрополит црногорско-приморски и Епископ-администратор Епархије буеносаиреске и јужно-централноамеричке г. Амфилохије је, у недељу 22. децембра, началствовао Литургијом поводом храмовне славе у цркви Светог Николе у Мађагају, у аргентинској провинцији Ћако.

У овој провинцији се налази највећи број наших исељеника у Аргентини, првенствено Црногораца, и ова црква је изграђена још тридесетих година прошлога вијека, благодарећи вјери нашег народа и залагању чувеног руског свештеника Александра Конаваленка.

Од прије нешто више од годину дана, парох у овом храму, надлежан за читаву провинцију Ћако, по благослову митрополита Амфилохија, је презвитер Бранко Станишић.

continued on p. 12

Ново из Севастијан преса!

Књига Епископа Атанасија (Јевтића)

Савремени еклисиолошки подсетник о Дијаспори
Историја и анализа тзв. "Америчког раскола" (1963-1992) и предлози за његово превазилажење

У издању Севастијан преса из Лос Анђелеса и Братство Св. Симона Мироточивог из Врњачке Бање, недавно је изашла нова књига Атанасија (Јевтића), умировљеног Херцеговачког Владике, ***Историја и анализа тзв. „Америчког раскола" (1963-1992) и предлози за његово превазилажење***.

Текст ове књиге је написан сада већ далеке 1990. године, и до данас био необјављен будући да је само за Синодске Оце Архијереје био намењен ради превазилажења тзв. „Америчког раскола". Данас, када је тај српски раскол литургијски и административно превазиђен, сасвим је разумљиво и пожељно било да се овај текст предочи јавности.

На молбу Св. Архијерејског Синода, ондашњи јеромонах Атанасије је сва питања везана за болни раскол у српској дијаспори ставио под светлост православне Еклисиологије и Предања, што је био једини начин за њихово суочавање како би се дошло што ближе до зацељивања раскола. Читалац ће приметити како је он савесно и непристрасно проанализирао цело питање раскола и дао целисходне икономијске предлоге за његово решење. Ова књига је резултат његовог савесног христољубивог и црквољубивог рада…

Конкретан резултат Атанасијевог еклисиолошког предлога била је обнова евхаристијског општења и помирења које је постигнуто на празник Сретења Господњег, 15. фебруара 1992. године у Саборној Цркви у Београду, када су Српски Патријарх Павле и чланови Светог Архијерејског Сабора служили са Митрополитом Иринејем (Ковачевићем), дотадашњим епископом у расколу. Коначно, 21. маја 2009. године, Свети Архијерејски Сабор је донео одлуку и о коначном административном јединству Српске Цркве у Северној и Јужној Америци.

Истовремено, ова књига осветљава битно питање Дијаспоре. Дијаспора је пред Православну Цркву поставила два битна проблема: питање провере исправности нашег схватања Цркве, оног које се у последњим вековима код многих од нас усталило, и питање мисије Цркве у свету.

Књига је изашла са благословом Епископа Новограчаничког и Средњезападноамеричког Лонгина и Епископа Западноамеричког Максима.

Књигу можете наручити по цени од $15 код:

Western American Diocese
1621West Garvey Avenue Alhambra CA, 91803
867 571-3600, 626 289 9061, 626 284 1484 (fax),
Email: westsrbdio@gmail.com
Visit our online store at:
www.westsrbio.org/en/sebastian-press

Бадње Вече обележено у Синсинатију, Охајо

У суботу јануара 6, 2014. године су се парохијани и пријатељи цркве светога Ђорђа у Симсинатију окупили око своје цркве да на традиционални начин прославе Бадње Вече и припреме за дочек Христовог Рођења, иако су многе цркве отказале богослужења због велике хладноће и лошег времена.

Вечерња служба коју је служио протојерej Петар Петровић почела је у 6:30 часова увече, чиме је свечано најављен долазак Божића. За време вечерње службе свештенику су помагали у Олтару Адам Меадор, Вељко Уверић,Томас Фрејзер, Марко Петровић и браћа Мајкл и Метју Томпсон.

У препуном храму сте могли приметити србе, румуне, бугаре, русе и вернике других националности, па се прота Петар потрудио да брошуре о распореду богослужења сви присутни добију на своме језику, генерално на енглеском,српском, румунском и бугарском, а на крају вечерње службе прота Петар је све присутне кратко поздравио на више страних језика што је изазвало велико задовољство свих присутних.

После вечерње службе и проповеди, благајник црквеног одбора Димитрије Јовић је унео у цркву сламу, а парохијани Дамјан Глигоревић и Саша Крсмановић Бадњаке.Приликом уласка у цркву уз песму «Ој Бадњаче Бадњаче», деца су Бадњак и сламу дочекала бацајући орахе и пшеницу.

После освећења Бадњака, парохијани су побожно прилазили и целивали свето јеванђеље, икону и крст а свештеник је свакога поздравио са речима Мир Божји Христос се Роди. Подпреседник црквеног одбора Марко Мијаћ је свим парохијанима поделио бесплатно црквени зидни календар у цркви, а протиница Гордана је у црквеној сали у име Кола Српских Сестара свој присутној деци поделила Божићне поклоне.

Почетак најрадоснијег хришћанског празника, обележен је изношењем и паљењем Бадњака и сламе, на већ припремљеној ватри у црквеној порти. Паљењу Бадњака присуствовао је велики број верника.

После вечерње молитве и паљења Бадњака прота Петар је позвао све присутне у црквену салу на послужење, бесплатну посну вечеру и традиционални Шумадијски Чај.

Могло се је приметити да парохија у Синсинатију напредује, како духовно, тако и материјално.

Један од парохијана је у црквеној сали рекао: Мени ово

окупљање значи много, ја то носим још из детињства, родитељи су ме тако васпитали, да се том празнику стварно радујем као и Васкрсу.

Па онда нека нам тако и буде. МИР БОЖЈИ! ХРИСТОС СЕ РОДИ!

Протојереј Петар Петровић

Православље као национални штит у Босанској Крајини од XVI до XIX вијека

Босанска Крајина се простире на западном дијелу данашње територије Босне и Херцеговине. Од XVI вијека настањена је искључиво српским етничким живљем. Срби су на тим просторима били увучени у вртлог међусобних империјалних сукоба Турске, Аустрије и Млетачке Републике. Ту је ипак припадност православљу давала српском народу подстрека и за национално одржање. У динарским појасевима се, наиме, управо снагу кроз сукобе и ратове великих сила образовао посебан тип српског националног карактера. Срби су се, ратујући и ангажујући у војним походима на страни хришћанских сила против Турака, надали васкрсу своје старе државности. С друге стране, турска држава је на извјестан начин поштовала православну вјеру, налазећи у православном свештенству ослонац за modus vivendi са хришћанима у исламској шеријатској држави. Патријарси су били народне вође – милет баше, а ислам као религија, у старту је хришћанима давао статус зимија, оних који, по исламском схватању, имају свете књиге и посједују извјесна небеска откривења.

Због недостатка аутентичних извора није увјек лако пратити како се развијала организација Српске православне цркве у Босанској Крајини. Сматра се, међутим, с правом да је из манастира Бање Прибојске у манастир Рмањ на ушћу Унца у Уну средином XVI вијека премјештено сједиште митрополита добробосанског. Бројну снагу монаштва и славу тог митрополитског центра потврђује запис о сеоби митрополита Гаврила Аврамовића из Рмња у манастир Марчу 1578. године.

У том документу се истиче да је "народ испод варварског тиранског јарма својевољно изашао и под сену и заштиту свештеног римског царства дошао. У оно време је изашао митрополит Гаврило са свим калуђерима, јеромонасима и монасима, бројем њих 70 из Босне, из близине великог турског града Бихаћа ... из манастира званога Рмањ, храма Св. Николаја Чудотворца, и све манастирске ствари, књиге, сребрне утвари пренео, које се и данас налазе у Марчи". У западној Босни, уз Рмањ, стоје и Моштаница, Гомионица, Липље, Ступље, Гостовић, Гомионица код Модрича, Крупа на Врбасу. Условно њима можемо придружити и Детлак код Дервенте.

Постоје свједочанства о монашким насеобинама, односно православним манастирима што су кроз вртоглава збивања током вијекова нестали, у којима је општежитељни живот утрнуо. У Пецкој код Мркоњић града постојао је српски манастир о коме турски дефтер из 1517. године биљежи: "стари манастир... У њему (је) један калуђер по имену Мојсије. Да не плаћа харач..."

Народно памћење, документовано и топономастичким назначењем свједочи о низу готово заборављених, а некада значајних манастирских сједишта. Манастир у Голубићу код Бихаћа је био посвећен Светом Георгију, у селу Мали Рачић за један поток постоји топоним "Калуђерско млиниште", код Приједора су били манастир Ђурђевац, у маринској парохији, као и једно општежиће на потезу "Калуђерско поље". Манастир Липник на брду Кућан код Санског Моста, посвећен Св. Илији похаран је 1851. године од насилника Кара-Хоџе из Цазинске Крајине. У епској поезији

continued on p. 12

Патријарх Кирил: Терористи не могу да сломе дух народа

Патријарх Кирил, Patriarch Kiril

Његова Светост Патријарх московски и све Русије г. Кирил служио помен жртвама терористичких напада у Волгограду и Пјатигорску.

"Злонамерници су поново напали мирне становнике надајући се да ће изазвати страх и метеж међу нашим сугрђанима. Терористи који сеју смрт и ране припадају различитим народима, живе у различитим земљама и регионима, али их обједињује идеологија мржње'', каже се у телеграму Патријарха упућеном губернатору Волгоградске области Сергеју Боженову, преноси "Интерфакс-Религија''.

Поглавар је убеђен да су Црква, држава и цивилне институције позване да учине све што је у њиховој моћи како "у нашем друштву не би било места за овакву разорну идеологију''.

"Молим се за упокојење преминулих и за што брже оздрављење рањених. Молим да се моје саучешће пренесе родбини и ближњима погинулих и свима настрадалима. Нека искрена брига и помоћ онима којих се ова несрећа дотакла обједини све људе који нису равнодушни у одлучном супростављању злу терора'', речено је у документу.

Патријарх је такође упутио телеграм митрополиту Волгоградском и Камишинском Герману.

"Терористи који су задали ударац невиним људима гаје узалудну наду да ће уплашити наше сугрђане, да ће сломити дух народа и посејати смутњу у земљи. Чврсто верујем у то да воља злонамерника неће бити остварена, јер јој се супротставља наш народ, веран принципима мира и истине'', истакао је он.

Патријарх је замолио архијереја да духовно подржи настрадале и све оне којих се трагедија дотакла.

По његовим речима Руска православна црква сарађује са традиционалним исламским организацијама које се супростављају агресивним интерпретацијама ислама.

"У њих спада и Централна духовна управа муслимана Русије, чије многобројне присталице живе у Волгоградској области. Молио бих вас да апелујете на своју паству да се лепо опходи према овим људима'', каже се у телеграму.

30. децембра 2013. године у домаћем храму Патријарашке резиденције у подмосковском Переделкину Његова Светост Патријарх Московски и све Русије Кирил служио је парастос жртвама два терористичка акта у Волгограду и погинулим приликом експлозије у Пјатигорску.

Такође, поглавар Руске цркве је узнео сугубе молитве за здравље преживелих и укрепљење родбине погинулих и настрадалих од руку терориста.

Пред почетак богослужења за покој душе Свјатјејши Патријарх је, између осталог, рекао:

"Тачно је кад се каже да оваква дела немају и не могу имати оправдања. Људска злоба, изливајући се, више не зна за границе и они који живе по злу јесу људи који се налазе у ропству тамне силе. И зато било каква позивања на религију не могу имати везе са оним што се сад дешава у Волгограду и што се раније дешавало у другим крајевима наше отаџбине.

Изражавам најдубље саучешће свој родбини и ближњима погинулих. Посебно бих желео да истакнем дело старијег полицијског водника Дмитрија Маковкина који је кренуо у сусрет терористи и можда је спречио већу невољу не дозволивши човеку који је активирао смртоносну бомбу да више уђе у зграду станице.

Други терористички акт који се данас десио у тролејбусу у Волгограду је такође однео људске животе. Вероватно није случајно што непријатељи – ја ове људе називам непријатељима Русије, а оно што они чине не објављеним ратом против нашег народа – своја страшна дела чине у граду-хероју Волгограду, који је обележен великом ратном славом нашег народа. Верујем да ови злочини неће уплашити становнике Волгограда, да неће посејати панику у срцима нашег анрода, већ ће свима нама омогућити да се још једном замислимо о нашој отаџбини, о нашем животу, о нашој борби.

Нека би Бог дао да сви имамо снаге да подржимо једни друге у овим тешким тренуцима. Не забоарвимо да од наших речи и од наших дела зависи сама могућност победе над оним тамним силама које данас покушавају да униште нашу отаџбину.

Помолимо се за упокојење душа преминулих слугу Божијих, који су настрадали у терористичким актовима у Волгограду. Свим рањеним који данас леже у болницама упућујем свој благослов и још више се молим за њихово здравље. Нека Господ утеши родбину и ближње, нека да оздрављење онима којима је оно данас потребно и нека благослов Божији буде над житељима Волгограда и над свом нашом отаџбином''.

29. децембра је на железничкој станици у Волгограду био почињен терористички акт. У експлозији је погинуло 17 и настрадало је преко 40 људи. Следећег јутра, 30. децембра почињен је терористички акт у тролејбусу на линији 15А у Ђержинском рејону у Волгограду. По прелиминарним подацима, погинуло је најмање 10 људи, повређено је око 30.

27. децембра услед експлозије возила у Пјатигорску погинула су 3 човека, двоје је настрадало и налазе се у болници...

Извор: СПЦ

(Summary: His Holiness Patriarch of Moscow and All Russia Kiril held a Memorial Service for the victims of the terrorist acts in Volgograd and Piatigorsk. He also sent a telegram of sympathy to the Metropolitan of Volgograd Bishop German and urged him to extend help to those families whose loved ones were victims as well as those who were hurt and are being hospitalized... His Holiness condemned this cowardice act and call on all peace loving people to protect the innocent...)

Жељко Фајфрић: Света Лоза Стефана Немање

Бивша Света Србија (поговор Мирка И. Нанића)

Стефан Немања – Свети Симеон Мироточиви
Stefan Nemanja – St. Simeon

Дешава ли се у животу, у историји, у постојању људи и народа, сваке твари, ишта случајно и без неког смисла? И може ли се замислити да је слепи случај узрок свих нас, и свега што се догађа са нама и у нама. Или за све то ипак треба тражити неки дубљи узрок, извор свега и свих. И онда, спознајом тог Узрока, разумевањем Његових истина и закона, тражити у животу, у историји, у свему оном у чему јесмо, смисао битисања и узроке догађања.

Од изгнања првих људи из Раја, када је смрт завладала светом, и када је творевина постала времена и ограничена трајањем, све је имало поред почетка и свој крај. Све се рађало, расло, доживљавало свој процват, и онда по неумитном закону смрти, прилазило своме крају, и престајало да постоји у овом свету. Све словесно и несловесно.

И народи, као заједница људи, везаних територијом на којој живе, пореклом, језиком, културом, и свим осталим особинама које их спајају, су кроз векове и непознате, а и познате историје, настајали и нестајали. Као и појединац врсте живих бића, и народи су се одржавали лакше или теже кроз времена. Јачи су опстајали, освајали слабије, док ови не би једном постали снажнији, и заузели њихово место.

Божјим промислом, развојем човечанства, родио се и настао некада давно и српски народ. Пре петнаестак векова из прастаре постојбине из околине Карпата, вођен Божјом руком, доселио се у крајеве где и данас углавном живи. Да ли су га примили са радошћу и добродошлицом? Не! Јер да би се наши преци населили у јужне крајеве садашње српске државе, морали су да неког помере одатле. Такав је закон природе. Закон јачег. Али, све по промислу и допуштењу Божјем.

И већ почетком 12. века на Балкану постоје две области под српском влашћу, Зета и Рашка. Прва под јаким утицајем римског папе, а друга окренута Византији и Православљу, стално распете између земље и неба. И почетком друге половине тога века, једна личност рођена у Зети, крштена по римокатоличком обреду, прешавши у Рашку, прима Православље, и постаје огањ из кога се развила славна средњевековна Србија. Беше то Стефан Немања.

Стицајем политиочких околности, или нечег непојмљиво вишег и тајновитијег, византијски цар Манојло између свих српских велможа, изабира Немању за савезника. И од тада почиње његов политички успон. Да ли она људска, помало грешна црта, стицај околности, или једно и друго, рађају у њему једну мисао и идеју, да Срби, који су ту, на Балкану, већ више од пет векова, би могли да буду и јача и значајнија држава и сила, него што то до тада беху Зета и Рашка.

Да ли му зато Господ и подаје између осталих синова, и духовног дива, Растка, потоњег светог Саву, који ће за навек накалемити Србе на дебело стабло Православља. Млади племић, у свету младости, уместо лепотице са неког двора, за невесту себи изабира Господа Исуса Христа. Бежи у Свету Гору, бежи Богу у наручје. И Бог га, као некада Јеврејима праоца Аврама, ставља пред Србе, као духовног вођу и путовођу. Немања, до пред саму старост, а потом син му Стефан Првовенчани, радише на политичком и ратном пољу, а свети Сава на духовном. Видећи и осећајући да српски народ може и мора да опстане на просторима на којима живи само ако је духовно здрав, свети Савоа је небо на земљу свео, и убацио га за све векове у душу српског народа. У Православљу, као јединој и истинитој религији, Богом откривеној, свети Сава је видео једини спас, и за себе, а и за народ, којем је припадао. Стога се свим својим земаљским силама, уз Божју помоћ труди да организује Цркву Христову у свим српским земљама. Подиже манастире, цркве, просвећује и освећује народ. У складу с тим, од цариградског Патријарха свети Сава 1219. године добија самосталност Цркве, на нивоу архиепископије, поставши први Архиепископ српски.

Добивши добре темеље, али не и без унутрашњих и спољашњих трзавица, српска држава је полако почела да се развија и економски и територијално, поготово у време краља Милутина. Он је од мале државице створио једну моћну и снажну државу. У његово време почиње да се развија и рударство у Србији.

Византија, која је била на умору, ипак је још била довољно јака, да би имала довољно утицаја на Србију, поготово на културном плану. Византијско фрескосликарство по српским манастирима остало је и до данас непревазиђено. Србија је дисала византијским, православним духом. Утицај запада, који је био увек присутан, ипак није имао ту снагу.

И онда, половином 14. века, на политичку сцену ступа једна од најкрупнијих личности српске историје, цар Душан. Проширио је српску државу у границе које никада после није имала. Може бити да је ту и погрешио, што се је ширио углавном на југ, ка Византији. Можда је било боље да је под окриље своје државе ставио и српски народ који је живео преко Дрине, у Босни.

А да би Српска православна црква имала канонско јединство на свим новоосвојеним територијама, морала је да буде дигнута на ниво патријаршије. Самим тим и Душан је помазан као цар Србије. У почетку, цариградски Патријарх, а и византијски цар, се нису бунили због тога. Међутим, после неколико година, због политичких несугласица са Византијом, цариградски Патријарх баца анатему на Српску православну цркву, коју је тек кнез Лазар успео да скине са Цркве и народа.

Да ли је клетва била и почетак краја славне српске државе, или је њен крај био условљен оним законом, по коме све настаје и нестаје? Турци су можда били само оруђе у рукама виших сила, када су у другој половини 14. века започели освајање и дробљење Србије.

Нама, који живимо много векова после тих славних времена, када се и ово мало српске државе руши испод нас, остаје само да се неком сетом сећамо тих давних и златних времена српске историје. Да се сећамо славне породице Немањића, која је себе уткала и на небо, и за земљу, за сва времена. Да будемо поносни на своју прошлост, и да у срцу помало тужимо и желимо да се та времена поново врате, и да славни дух немањићке Србије поново заживи у нама.

(Summary: Last year, 2013, was the year of the 900th anniversary of the birth of the father of Nemanjic's Dynasty, Stefan Nemanja. Stefan Nemanja succeded in creating the Serbian state from two provinces Zeta and Rasca. His son Stefan the First Crowned continued in organizing and expending Serbian territory. However, King Milutin modernized the state and improved trade and education. The Serbian state had its culmination during the rule of Emperor Dusan, who conquered Bulgarian and Greek territories and called himself the Emperor of the Serbs, Bulgarians and Greeks. Also the Serbian Church was elevated to the Patriarchate. As a consequence the Patriarch of Constantinople put anathema on the Serbian Church, which was removed by the prince Lazar…)

Православна црква и милосрдни рад

Немогуће је, апсолутно је немогуће без милостиње стићи макар и до врата Царства Небеског. (Свети Јован Златоусти)

Владимир Марјановић

Основе милосрдног и харитативног рада налазимо у Јеванђељу, у речима Господа Исуса Христа: "Ходите благословени Оца мојега јер огладњех и дадосте ми да једем; ожеднех и напојисте ме; наг бијах и оденусте ме; болестан бијах и обиђосте ме", у одговору на питање праведника: "Кад те видесмо Господе гладна, жедна, болесна, нага?" – "Заиста вам кажем, кад учинисте једноме од ове моје мале браће, Мени учинисте" (Мт. 25, 31-46). Христос поистовећује потребите са собом. Дакле, питање милосрђа према ближњем није тек споредно питање које се не тиче духовног живота православног хришћанина, већ има дубоко есхатолошки значај с обзиром на то да се оно директно тиче човековог спасења. У причи о Милостивом Самарјанину Господ говори да милосрдан и братољубив однос према ближњем нема национална и верска ограничења, већ да смо дужни волети и старати се о конкретном човеку, ма ко то био.

Дела Апостолска сведоче нам да је једна од улога тек успостављене ђаконске службе био управо милосрдни и харитативни рад (Дап 6,2).

У Литургијама Светог Марка, Светог Јована Златоустог и Светог Василија Великог помињу се "они који се сећају сиротиње" и моли се за оне који су оптерећени тешким радовима, болестима и другим невољама.

Примери милосрђа у животима светитеља и Отаца цркве

У житијама Светих уочавамо колико су ови људи били посвећени делатној љубави: милосрђу, харитативном раду, служењу ближњима.

Свети Василије Велики (329-379) дао је практичан пример када је после свог крштења поделио своје имање сиромашнима, а касније настојао да развије своју визију "Новог града" у предграђу Кесарије Кападокијске. Циљ овог подухвата био је прилично радикалан јер је одбацивао принцип приватног власништва, а заговарао један једноставнији и милосрднији приступ. "Василијада" је била место где су сиромашни могли наћи храну, бескућници уточиште и склониште, а болесни залечење. О тим људима који су патили, бринули су монаси и монахиње.

Свети Јован Златоусти (347-407) био је прави заступник сиромашних и заговорник делатне љубави према онима којима је помоћ било које врсте потребна. Због заступања обесправљених дошао је и у сукоб са царицом, а богате је стално опомињао да расподеле своје богатство онима који немају ништа или имају веома мало.

Вредан је помена и податак из живота Светог Николаја Мирликијског (270-343), да је овај светитељ био врло познат и по милосрђу. И он је, попут бројних других светих људи, после смрти својих родитеља разделио своје имање сиромашнима. Прича о три кћери засебно сведочи о његовим милосрдним делима.

Руска црква је нарочито позната по примерима Светих посвећених делатној љубави према ближњима.

Свети Јован Кронштатски (1829-1908) био је прави раднички свештеник који је и служио у граду пуном радничке сиротиње. Основао је "Дом Трудољубља", који је обухватао бројне секције са основном сврхом служења људима који су грцали у беди.

Света Јелисавета Фјодоровна (1829-1908) је руска светитељка која се после смрти свога мужа замонашила и основала "Марто-Маријанску обитељ" – комплекс зграда (болница, сиротиште, школа и библиотека) које су служиле за помоћ и збрињавање угрожених. Поред тога, Света Јелисавета је обилазила забачене делове Москве и пружала утеху маргинализованим и одбаченим људима. Мученички је пострадала од стране бољшевика.

Света Марија Париска (1891-1945) је светитељка која се у Паризу бринула о бескућницима, алкохоличарима, проституткама, пропалицама, сиромашнима. Као монахиња саблажњавала је лицемерно-благочестиву средину, јер се разликовала од других својим служењем онима којима је помоћ била неопходна. Мученички је пострадала у логору Равенсбрик, полажући свој живот за другога (у гасну комору отишла је уместо једне младе жене). Канонизована је маја 2004.

Српска црква и милосрдна делатност

Утемељивач аутокефалне Српске цркве, Свети Сава, био је и зачетник милосрдног рада у нашој помесној Цркви. Познато је да је, по угледу на византијске манастире који су у оквиру својих комплекса имали и болнице, домове за бескућнике, гостопримнице, Свети Сава покушао да уреди и манастире Хиландар и Студеницу. Потоњи манастир познат је и као прва српска болница. Законоправило Светог Саве садржи читав низ мера које се односе на заштиту социјално угрожених. Ова чињеница упечатљиво оповргава да Православна црква, нарочито српска нема развијену социјалну делатност. Истина, услед турског и комунистичког ропства, социјално харитативни рад православних хришћана био је знатно онемогућен, али је обновљен са престанком владавине иноверних или оних који су противници присуства Цркве у јавној сфери. У оквиру Српске православне цркве постоје бројне добротворне установе које се баве милосрдним радом, иако се тој чињеници често не придаје велика пажња. Навешћемо само неке примере:

Добротворни фонд "Човекољубље"

Са почетком кризе на простору бивше Југославије деведесетих година 20. века, настао је Добротворни фонд "Човекољубље", као хуманитарна организација Српске православне цркве. Током читаве деценије "Човекољубље" је пружало хуманитарну помоћ социјално угроженим групама становништва у региону, без обзира на националност и вероисповест. По завршетку ратова "Човекољубље" усмерава своју активност у смеру психо-социјалне подршке људима оболелим од HIV, помоћи старим лицима и бројним другим видовима друштвеног служења. У својој харитативној делатности, овај добротворни фонд сарађивао је не само са другим хришћанским социјалним и хуманитарним организацијама, попут Каритаса или ЕХО-а, већ и са исламским и јеврејским хуманитарним организацијама. Добротворни фонд "Човекољубље" је живи пример духовне обнове.

"Верско добротворно старатељство"

Архиепископије београдско-карловачке још један је пример практичног социјалног и хуманитарног рада. Ова установа спроводи бројне харитативне акције, попут посета избегличким центрима, старачким домовима, домовима за бескућнике инвалиде, слабовиду децу и децу ометену у развоју.

Милосрдни фонд "Свети Василије Велики" (који делује као пододбор ВДС-а) је православна социјална иницијатива која за циљ има помагање сиромашнима, болеснима, особама са инвалидитетом, маргинализованима и заборављенима. Фонд је настао у Параклису Светог Јована Златоустог у Студенстском граду на Новом Београду, Божијом промишљу и ентузијазмом тамошњих младих парохијана. До сада је спровео перко двадесет акција скупљања помоћи, првенствено за социјално угрожене породице, али и за бројне појединце и социјалне установе.

Потреба данашњег времена

Време у коме живимо је време великих социјалних неправди. Огроман је број сиромашних. Повратак нашег народа вери и духовним вредностима треба да парти и развој и обнова милосрдне делатности и харитативног рада. Свето Писмо, Свето Предање и историја Цркве сведоче нам о потреби и значају харитативне делатности и милосрдног рада. Примери из ближе прошлости говоре нам да је социјално служење могуће чак и у најтежим околностима. Али претходно свако мора поћи од себе и у свом срцу саосећати са патњама свог ближњег. Свака практична делатност доћи ће, потом, сама по себи.

(Извор, Православље, 15. мај 2011.)

Зимски ритрит

continued from p. 8

Косовка Спречо, Тамара Берић, Никола Лукић, Ана Алавања, Милијана Делић, Александар Ђоралић, Ана Михајловић), који су пружили велику помоћ и били сјајни узори средњошколцима. Сви житељи Манастира, прота Милорад, архимандрит Тома, јеромонах Филотеј, ипођакон Павле и монах Симеон, такође су, сваки на свој начин, допринели радосној и молитвеној атмосфери Ретрита и волели присуство омладине, а и омладина је исто осећала према њима. Присуство родитеља омладинаца такође се осећало – кроз њихове молитве, прилоге и, пре свега, њихову децу. Свима им много хвала, а посебно господину Драгану Ковачевићу.

За ових пет дана, омладинци су имали прилику да искусе све службе из дневног богослужбеног круга Цркве, укључујући тзв. „Искуство Свете Горе“ у суботу, када су се пробудили у 4 часа ујутро и имали низ служби, у којима су сви до једног учествовали читањем и издржали до краја са задивљујућим ентузијазмом и монашком ревношћу. Неколико сати сна након тога били су најслађи за све време Ретрита. У суботу увече, имали су исповест током Бдења и замолили једни друге за опроштај, на начин на који то чинимо у Недељу праштања, пред почетак Часног, Ускршњег поста, а исто су поновили и на самом крају Ретрита.

Последњег дана Ретрита, омладинци су писали писма – себи, како виде себе сада и у будућности. Писма ће им бити послата за три године. Најдирљивији део Ретрита било је Вече комедије и поезије, које је открило заиста изузетне таленте којима је Бог обдарио нашу омладину. Веома дирљиво било је и последњег дана, када је извучено име породице којој ће се послати помоћ за Божић. Наиме, на почетку Ретрита, свако је на парчету папира написао своје име и име породице из своје парохије којој је потребна помоћ, и уз папир приложио $10. Породица чије је презиме, без гледања наравно, извучено из кутије добиће $650 на дар за Божић. Круна целога Ретрита, као и претходне две године, била је света литургија са светим причешћем, када су се сви сјединили са Богом и једни са другима. Сузе у очима свих који су провели ових неколико дана на Ретриту на његовом самом крају: омладинаца, помоћника, сестара из Кола и свештенства, најбољи су израз и сведочанство успешности Ретрита. Омладинци су говорили: „Нема бољег начина да се оконча једна и започне друга година“, а за неке од њих су ових неколико дана били најбољи, најиспуњенији и најинспиративнији у животу.

Оделење за омладину НГ-СЗА епархије

За више информација и фотографија, можете посетити фејсбук страницу Омладине Новограчаничко средњезападноамеричке епархије (Youth of the New Gracanica-Midwest Diocese).

Патријарх Кирил: Православно свештенство мора да буде интелектуална елита Русије

(Исто би се требало односити на све Православне Помесне Цркве, пр. Ур.)

Образовање у Руској цркви треба да буде у складу са световним стандардима и да буде висококонкурентно, изјавио је Патријарх Московски и све Русије Кирил, а пренела московска агенција Интерфакс.

''Развој духовног образовања и претварање нашег свештенства у интелектну класу друштва – то је света обавеза свих нас. И то не због нове интелектуалне естетике, или да бисмо убедљиво деловали као учесници јавних расправа, већ због спасења душе савременог човека'', рекао је Патријарх на заседању Високог црквеног савета Руске православне цркве.

Патријарх је рекао и да треба тежити томе да високошколске установе Руске православне цркве заузму место међу најбољим високошколским установама у земљи.

''Наши напори треба да приближе време кад ћемо моћи да претендујемо на достојно место међу световним универзитетима, и тај посао морамо да започнемо одмах, без оклевања'', нагласио је поглавар РПЦ.

По његовим речима, реформа образовања у Руској цркви, која је у току, треба да доведе до тога да духовне школе Московске патријаршије буду ''савремени, конкурентни, развијени научно-интелектуални центри, из којих ће излазити академици који су не само свештеници, већ и стручњаци у области друштвених наука''.

У секуларном друштву, додао је руски Патријарх, постоје мишљења да духовно образовање по квалитету уступа световном, да је сувише специјализовано, да не иде у корак са временом, ''да чак и дипломац најбоље духовне академије не може бити на истом нивоу са дипломцем световног факултета''.

Притом, указао је Патријарх Кирил, део руске научне заједнице ''из идеолошких разлога'' одбија да види у духовним школама разноврсне научне и педагошке партнере – ту постоји инерција из совјетског времена.

Руски Патријарх је, такође, нагласио да реформа образовања не треба да се ограничи само на друштвене науке.

''Као што за физичаре може бити корисно познавање теологије, или као што само додир са тим знањима може помоћи да се сруше стереотипи и остаци атеистичке прошлости, тако и дипломци духовних академија морају имати представу о савременој научној слици света, каква су савремена достигнућа у области теоријске физике и у многим другим областима световних наука'', изјавио је он.

''Сматрам да је важно – подвукао је поглавар РПЦ – да се развија сарадња са факултетима природног смера, да њихови професори долазе да држе предавања на нашим факултетима, а ми смо, с наше стране, спремни да им узвратимо и да држимо предавања, чак и целе семестре на факултетима природних смерова, укључујући техничке, који су заинтересовани да стекну знање о савременој теолошкој науци''.

(Summary: His Holiness Patriarch Kiril of Moscow and all Russia spoke of the reforms in the Russian Theological Schools (Spiritual Academies)... He spoke of the necessities to introduce more subjects of the contemporary social studies and sciences in the program of the Theological Schools... We have to introduce ourselves as the concurrent educational institutions... Our professors should be able to lecture at secular universities, and the professors from secular universities should lecture at the theological colleges...).

Православље као национални штит...

continued from p. 10

се са поносом пјева о манастиру Гомела који се налазио на “граници љутој”. Манастир је био посвећен Светој великомученици Марини и налазио се, такође, у близини Цазина.

У Колунићу код Босанског Петровца је постојао манастир Панађур, сматра се да је био посвећен Светом великомученику Георгију, а данас се зове и “Грчка црква”. Сачувани печат указује на некадашње постојање манастира Хлабостин или Лабостин код Дувна. Други манастири су били распоређени на локацијама: код Босанског Грахова манастир на Градини и манастир “на Мраморском гробљу”, манастир Висућица био је код Дрвара на ушћу Висућице у Унац испод старог Висућ-града, затим манастир Трескавац код Кључа, манастир Медна, и манастир “Грчка црква” код Бјелаја.

Овим историјско-географским екскурсом посвједочавамо да је организација Српске православне цркве у Босанској Крајини у поменутом периоду била прилично разграната и да су манастири очигледно били бројни. Односно да су монаси на различитим стаништима успјевали да обнове манастирски живот, спровођење завјета и подвига. А монаси су управо као велики духовници давали кандидате за високу хијерархију.

Са ширењем турских граница долази и до етничких промјена у Босанској Крајини. На то подручје се бројније досељава српско становништво из средишњих дијелова средњевјековне српске државе. Крајина на тај начин прихвата историјске традиције и предања светосавске колијевке и косовског циклуса. Код Грахова, на примјер, једно брдо добија име Савино Брдо, а у крајишким причама Свети Сава је заштитник народа од неке новотарске, “крањске” вјере, тј. “крње” вјере која је изневјерила хришћанско предање.

Добар суд о значају оваквих историјских традиција у Крајини донио је Васо Чубриловић: “Успомене на прошлост и на стару државу, везе Босанске Крајине са осталим српским земљама и народна песма са Црквом – као и свугде међу Србима – учинили су да је народ у Крајини и за време најтежих времена на граници очувао расну свежину, понос и свест о заједници с осталим деловима нашег народа.”

У долини Унца, народ је проповиједао о “нијету”, вјери која се односила непријатељски и претећи према православљу. Ријеч је о покушају унијаћења, наметању Србима уније са римским папом, одакле је изведена ријеч “нијет” (non unitus). Српско народно предање је према памћењу и другим траговима под нијетом и крњом вјером подразумијевало ништавност и непотпуност римокатолицизма.

Око 1592. године у западњачким изворима се помиње “поп Радослав као бискуп поунских Срба”. Он као прота није могао бити епископ, него свештеник са намјесничким (викарним) овлашћењима. Али баш постојање таквог хороепископа указује на чињеницу да је Босанска Крајина имала прилично добру црквену устројеност крајем XVI вијека. По свој прилици била је издјељена административно на више епархија. Народно предање казује да је то некада било златно доба за православље у Босанској Крајини пошто је “цијела долина Унца” у којој се налази и Прекаја, “мирисала на тамјан”.

У организацији Српске православне цркве у Западној Босни у XVII и XVIII вијеку не знамо много. Пуким случајем дознајемо да је “нахија Гламочког поља” имала свога презвитера око 1751. године, то јест, ово би био први писани помен о гламочком протопрезвитерату. У њему се свакако налазила и Прекаја. За обухватније сагледавање организације Српске православне цркве у дотичним крајевима извори су врло оскудни. Тек са почетком XIX историчар се креће по сигурнијем и захвалнијем пољу за проучавање. Крајина је била у срцима многих.

Тако је један ранији становник манастира Рмањ, јеромонах Никодим 1773. године утекао у Ломницу. Потписивао се као Никодим Хрмањац или Хрмљанин. Игуман манастира Гомионице Дионисије са поносом је записао 1851. године да је “рожден у селу Грахову, у Мали Пећима” и да је вјештим пословањем успео да врати духове свога манастира. Ипак се највише зна о манастиру Рмањ на ушћу Унца у Уну који је био свјетионик српског православља и у времену грчких владика у митрополији добробосанској.

Босанска Крајина имала је крупан допринос у националном ослобођењу Српства. Нажалост, снаге су се овдје трошиле, а да учинак и исход борбе није био очекиван. Добровољци су хитали ка Карађорђевим устаничким редовима, док је свештенство кроз бесједу и поуку распиривало старе ослободилачке наде. Тако је у првој деценији XIX вијека четовао поп Димитрије Стојановић из Српског Волара код Љубијем, а свешетник Јован из Ливна је одржавао преписку са Карађорђевим устаницима. Са таквим дјелатностима су турске власти биле добро упознате и умјеле су добро да кажњавају реметиоце и букаче. Годиен 1821. са почетком Грчког устанка објешен је у Крњеуши ономашњи парох Пилип Карановић. Насиље турских власти, вјерски мотивисано, државним апаратом и друштвеним системом спровођено морало је да изазове српски револт. Лијепо је предвидео фратар Фрањо Јукић, када је још 1848. године записао: “Ако се икада у Босни раја за оружје прихвати, то ће најпре у Крајини, будући да је овде највише притешњена, а цар јој не може помоћи, како сад околности стоје”.

Слика да му је дјед висио на дрвету један цијели дан урезала се у душу малог Ђорђа, који ће такође постати свештеник, у народу познати поп Ђоко Каран Карановић. И он је као свешртеник и српски национални првак имао проблем са турским властима. Побјегавши из заробљеништва у Малој Азији, дочепавши се Кнежевине Србије, на прве вијести о устанку 1875. године похитао је у Крајину. Одмах је хватао везу са опробаним ратницима из Дољанске буне 1858. попом Вајаном, протом Стојановићем и Михајлом Поповићем. Истакавши се, на повратку у Босну, у борбама са Турцима у околини Цазина, са Голубом Бабићем, Јовом Деспотовићем и другим војводама тукао је Турке на Чаћевици, на Ивањској, на Градини код Грахова, код Дубровника, код Арапуше, код Санице... На покличе Алаху и пророку Мухамеду четири попа Карана су пјевали:

“Бјеште Турци зарана,
Ето попа Карана!
И он носи сабљу змију
Бјеште Турци у Азију!’

Поп Ђоко Каран Карановић је био оличење српског крајишког поноса и јунаштва. Није био једини који је уз крст носио и мач, који је поред Јеванђеља проповиједао народу епске пјесме и који је подучавао да на зло треба одговорити силом. Исто тако у устанку 1875-1878, истицали су се монаси манастира Рмањ предвођени својим игуманом Илијом Билбијом.

Свештенство је у свим националним покретима у Босанској Крајини у XIX вијеку имало водећу улогу. Све буне уперене против турске власти имале су свештенике као кључне људе. Јанчићева 1809., Мишићка 1834., Дољанска 1858., као и Босанско-херцеговачки устанак 1875-1878.

Српска православлна црква у Босанској Крајини је сачувала огромну националну енергију која је издржала и долазећу аутроугарску окупацију 1878. и анексију 1908. године.

Радован Пилиповић

(Гласник СПЦ, септембар 2008)

П.С. Наведене футноте од извора су изостављене.

Митрополит Амфилохије

continued from p.9

Митрополит је служио празничну Литургију уз саслужење оца Бранка и протођакона Николе Радиша у присуству око двије стотине вјерника.

На ручку, који је прошао у празничној атмосфери, говорили су митрополит Амфилохије, парох Бранко Станишић и Хуан Вулековић, предсједник Црквеног одбора у Мађагају.

Митрополит је истог дана посјетио и недавно обновљени Клуб ''Дурмитор'', први добротворно-образовни центар нашег народа у Ћаку, који је отац Бранко благословио у присуству тадашњег гувернера Ћака, а данас шефа кабинета министара Владе Аргентине (у предсједничком систему Аргентине, ово одговара позицији премијера), такође потомка наших исељеника, Хорхеа Милтона Капитанића.

Митрополит је потом посјетио и цркву Светог Ђорђа у Ла Тигри и цркву Свете Тројице у Сан Бернарду, које су подигли исељеници украјинског поријекла, којих у овој провинцији такође има велики број. И о њима се тренутно духовно стара отац Бранко Станишић, будући да је једини православни свештеник у провинцији Ћако.

Митрополита су у оба ова мјеста дочекали чланови тамошњих православних заједница,а у Сан Бернрду је Митрополит дао интервју за локалну телевизију.

Извор: Митрополија црногорско-приморска

(Summary: His Eminence Metropolitan Amfilohije, Archbishop of Cetinje, Metropolitan of Crna Gora and the Administrator of the Diocese of South America made a canonical visit to the Diocese from December 17 – 26, 2013. He visited in Argentina he arrived on December 17th after attending the meetings of the Episcopal Council and Central Church Council in Chicago, USA. His Eminence served Holy Liturgy on St. Nicholas Feast Day in the Church of St. Sava in Buenos Aires. On December 20th he visited Montenegrin community in General Juan Madariaga. On Saturday, December 21, 2013, His Eminence served in the Church of the Nativity of Theotokos in Buenos Aires. On Sunday, December 22, 2013, His Eminence officiated at Holy Liturgy in St. Nicholas Church in Machagai in the Province of Chaco. Afterwards he visited Club “Durmitor”, the first cultural center in the Province Chaco. Metropolitan Amfilohije visited St. George Church in La Tigri and Holy Trinity Church in San Bernard. Both are Ukrainian, but served by the Serbian priest Fr. Branko Stanisic... At all services and gatherings Metropolitan preached to the present clergy and faithful....)

The Path of Orthodoxy
Official Publication of the Serbian
Orthodox Church in the USA and Canada
P. O. Box 883 Bridgeport, WV 26330

Address Service Requested

Non-Profit Organization
U.S. Postage Paid
Indiana, PA 15701
Permit No. 12